

Ve chvíli, kdy končila transice, Paul Brackett spatřil na oscilografu řadu rychle putujících zelených záblesků. Paul Brackett se sice ještě nacházel v polobdělém stavu krátce po hyperskoku, ale hned věděl, co to znamená. Zachvátila ho panika.

Bojový křižník pozemské flotily RIGEL se vracel k základně na planetě Gray Beast. Byl s materiálem u praskliny mezi časoprostory, aby v nejvhodnějším místě dopravil pomocí fiktivního transmiteru svůj náklad na základnu na planetě Hádés, kterou Pozemšťané zřizovali v sousedním časoprostoru Druufů. Trvalo to celkem několik hodin, během nichž celá polovina osmisetčlenné posádky vyhlížela lodě arkonidského Impéria, které v tamější zóně utvářely blokádu proti Druufům a nemilosrdně útočily proti každému křižníku nepřítele. Arkonidané nevěděli o základně na Gray Beastu a Pozemšťané to prozatím tak chtěli. Proto bylo důležité uhlídat, aby arkonidské lodě nevystopovaly směr příletu a odletu RIGELU i ostatních lodí Země.

Během uplynulých týdnů se tato fakta dařilo tajit. Avšak právě v této chvíli - o čemž byl Paul Brackett přesvědčen - došlo ke katastrofě.

Oscilograf Paula Bracketta byl připojen k tlumiči vlastních frekvencí, který způsoboval, že se energie, vyvinutá a vyzářená při začátku a konci každé transice, nerozšíří do prostoru, nýbrž bude patřičně absorbována samotnou lodí.

Pokud by tlumič fungoval bez závad, Paul Brackett by podobné zelené záblesky nemohl spatřit. Ale on je viděl, to znamenalo, že tlumiče nepracovaly dobře. Zbytková energie transice se vybíjela někde v prostoru a určitě se už nejméně jeden arkonidský specialista soustředil na vysvětlení podivných signálů, které právě zachytil. Nebylo žádných pochyb, že Arkonidané budou nejpозději za pár minut vědět, co si o signálech mají myslet. O další dvě minuty později zjistí, ze kterého sektoru přišly.

Tento sektor ležel před Myrthou, což bylo centrální slunce planety Gray Beast, vzdálené jenom dvacet světelných let od Arkonu. Paul Brackett vyhlásil poplach. Vytyčený sirén naplnilo loď až do nejposlednějšího koutku. Rozhovory utichaly, muži vybíhali z kajut a zaujímalí svá stanoviště.

Paul Brackett vzal do ruky mikrofon a podával hlášení. Spojový důstojník je předával na Gray Beast.

„Může to znamenat úplně všechno,“ uzavřel Paul Brackett. „Včetně arkonidské flotily o deseti tisících lodích, která se vynoří před Gray Beastem, aby zničila základnu.“

Hromadný start běžel na plné obrátky. Jedna loď za druhou se zvedaly a vzlétaly do modrého nebe, mohutné kolosy superobřích křižníků stejně lehce a elegantně jako třpytivé koule lehkých bojových lodí.

Pozemská flotila se vydávala na cestu - z Gray Beastu na Arkon, aby počítačovému Regentovi ozřejmila, co si Pozemšťané myslí o spojenci, který si drží stále jen své vlastní výhody.

To byl velký den Perryho Rhodana: 23. říjen 2043. Soustředěná moc Pozemšťanů mířila proti Arkonu, aby galaktickým mocnostem ukázala, jakou roli hodlá od této chvíle sehrát.

Pod velením generála Deringhousea se jednotky flotily soustředily na vzdáleném místě, zhruba pět set světelných let od Gray Beastu. Na základně zůstala jen nejnútnejší obsluha a čtyři nejdůležitější muži Země, kteří měli za úkol vyřídit několik důležitých věcí, než se připojí k čekající flotile. Perry Rhodan, Arkonidan Atlan, Reginald Bull a mutant Fellmer Lloyd.

Seděli v hlubinném bunkru, umístěném mimo základnu, a věnovali se práci s centrálním počítačem Gray Beastu, aby získali co nejvíce informací ohledně variant boje s počítačovým Regentem Arkonu.

V jedenáct třiadvaceti křižník RIGEL ukončil činnost v oblasti praskliny v prostoru a vydal se na zpáteční cestu ke Gray Beastu.

Úkoly si rozdělili a pracovali velice soustředěně. První zprávu podával Reginald Bull. Přečetl údaje z počítače a když si odkašlal, aby na sebe upozornil, oznámil: „Čas zahájení akce musíme odložit o čtyři hodiny.“

„Příliš mnoho větví, že?“ zeptal se Rhodan.

„Přesně tak,“ odpověděl Bull. „Počítač podává zprávu o dvou tisících čtyři sta třiceti třech základních možnostech, přičemž každou z nich lze rozčlenit nejméně do pěti variant.“

Zvedl hlavu. „Všechny tyto informace,“ pokračoval, „musejí být ještě naprogramovány do palubních počítačů našich lodí. Jsme schopni dát je během půlhodiny do kupy, ale potřebujeme určité čas na jejich uložení.“

Perry Rhodan se otočil v křesle a tázvavě pohlédl na Arkonidana Atlana. Ten okamžitě řekl: „Navrhuji škrtnout všechny možnosti s pravděpodobností čtyř promil a méně.“

Rhodan se unaveně usmál. „Ze by se pan admirál vzdal příslovečné opatrnosti?“

„Víš dobře,“ odpověděl Atlan, „že nemůžeme čas zahájení akce odsouvat donekonečna. Regent má své lodě všude. Jakmile si všimne shromážděných lodí Pozemšťanů, bude vědět, kolik uhodilo.“

Rhodan přikývl. „Já vím. Ale nemůžeme riskovat vypouštěním poměrně pravděpodobných variant.“

Atlan pokrčil rameny. „Nápad je to dobrý, ale příliš riskantní. Škrtněme tedy všechny možnosti s procentem pravděpodobnosti nula celá jedna, ano? Kolik větví nám pak zůstane?“

„Pětatřicet,“ odpověděl Bully.

„To by mohlo stačit. S podvariantami budeme zacházet stejně. Kolik jich zůstane?“

„Jedenačtyřicet.“

„Dobrá,“ rozhodl Rhodan. „Mělo by to stačit i pro případ, že by se Regent záměrně rozhodl zareagovat méně pravděpodobně a nečekaně... Copak, admirále? Proč kroutíte hlavou?“

„Je to moc riskantní,“ zapochyboval Atlan. „Chtěl bych to dokázat, Perry, ale zatím ještě pořád nevím, kde je ve věci háček.“ Vzhledl. „Myslím, že by se nám hodilo několik měsíců příprav: Alespoň pár měsíců. Jsi si jist, že nejednáš pod vlivem hořkosti ze smrti Thory?“

„Možná na tom něco je, Arkonidane,“ přiznal Rhodan. „Možná, že Thořina smrt znamenala hodně. Snad se stala skutečnou záminkou naší akce. Ale proč se ptáš? Copak jsme se na to nepřipravovali celá léta? Copak není nakonec jedno, co vyvolalo naše rozhodnutí?“

Atlan pokrčil rameny. „Myslím, že to není jedno. Plány, tvořené horkou hlavou, mívají chyby.“

„Počítač by je odhalil,“ odpověděl Rhodan. „Jsi prostě pesimista, admirále. Říká to i počítač.“ Rhodan se podíval na hodinky. Bylo jedenáct třiatřicet.

Na panoramatických obrazovkách nebylo tyto lodě vidět, ale na monitorech zaměřovačů vypadaly jako zářivé uzlíky jemné sítě.

Generál Deringhouse to zamyšleně sledoval. Díval se na několik tisíc lodí, schopných v Regentovi vyvolat respekt z pozemských spojenců. Obrovitá flotila - na pozemské poměry. Deringhouse měl pocit, jakoby její moc cítil přímo fyzicky. Věděl, jak mocná je to síla. Bylo mu jasné, že by stačila ke zničení celých slunečních soustav.

Také arkonidská říše měla své srdce jenom v obyčejné slunečné soustavě. Bylo chráněno mocnými obrannými pevnostmi, ale pokud by flotila pronikla až k Arkonu dostatečně rychle, válka by mohla skončit dřív, než by vůbec vypukla.

Úder se podaří, říkal si Deringhouse. Budeme kroužit kolem Arkonu, zatímco se mamutí centrální počítač bude ještě pořád zabývat problémy s Druufy. A pak to v Galaxii bude vypadat docela jinak. Budeme se moci svobodně pohybovat a už se nebudeme muset snažit utajovat pozici Země a nejdůležitějších základen.

Měli jsme to udělat dávno, říkal si. Víme, že za posledních sedmdesát let Regent nedocílil žádného technického pokroku ve vývoji. Co do kvality lodí jsme na tom lépe. To by mělo stačit i proti arkonidské kvantitě.

Věděl, že ani jeho důstojníci nesmyslejí jinak. Úder proti Arkonu byl aktuální už po dva roky, takže když konečně přišel rozkaz ke startu, posádky jej přijaly s nadšením.

Deringhouse se ještě jednou zahleděl na monitory. Pět set tisíc mužů netrpělivě čekalo na úkoly, aby mohli dokázat, co v nich je. Dej si pozor, Arkone!

V jedenáct hodin šestatřicet minut zachytila zaměřovací stanice vlajkové lodi krátký impuls, vyvolaný transicí neznámé vesmírné lodi ve vzdálenosti pěti set světelných let. Generál Deringhouse o ní byl informován, ale nevěnoval jí nijak zvláštní pozornost. Ve vzdálenosti pěti set světelných let totiž číhala arkonidská flotila a utvářela blokádu proti Druufům. Některá z tamějších lodí patrně provedla krátkou transici a přitom vydala onen krátký impuls.

Nebylo to nic, kvůli čemu by si měli lámat hlavu.

Paul Brackett dostal za úkol co nejrychleji opustit soustavu Gray Beastu. Rozhodl o tom velitel základny, aniž by podal zprávu Perrymu Rhodanovi. Bylo zřejmé, že ani Perry Rhodan by se v tomto případě nerozhodl jinak. Arkonidané nesměli zjistit polohu Gray Beastu, a to bylo možné pouze za předpokladu, že RIGEL poletí jinam než k základně.

Major Brackett transitoval během několika minut. Už věděl, že palubní tlumič vlastních frekvencí vypadl, a že ho tudíž Arkonidané snadno zaměří. Trochu jim to zamotá hlavu. Což by však mohlo být nebezpečné...

Transice vynesla RIGEL necelých třicet světelných let daleko od Gray Beastu. Muži zůstali na palebných stanovištích. Paul Brackett vyhlásil, aby se RIGEL bránil i proti případné velké přesile protivníka.

Ale žádný se neukázal. Arkonidané nepřiletěli.

Místo nich se ozvaly zřetelné impulzy nejméně jednoho tisíce rychle po sobě jdoucích transic, provedených ve vzdálenosti třiceti světelných let.

Nemohlo být pochyb, co měly znamenat. Paul Brackett cítil, jak mu vysychá hrdlo.

Ozval se interkom. Perry Rhodan se podíval na hodinky. Jedenáct čtyřiatřicet.

Tvář nadporučíka Judsona na malém monitoru mluvila jasněji než stovka slov. Judson měl velké vyděšené oči a na čele perličky potu. „Poplach, pane!“ vzdychl. „Proti základně útočí arkonidská flotila. Máme ještě...“

Perry Rhodan ho přerušil zvednutím dlaně. Reagoval jako stroj. Žádné překvapení, žádný úlek, nic takového. Ve zlomku vteřiny pochopil situaci.

„Jak se to stalo?“ zeptal se.

„RIGEL,“ zaúpěl Judson. „Závada na tlumiči...“

Perry Rhodanovi zbylo jen pár vteřin na úvahy o možnostech, které se mu nabízely. Neměl jich mnoho.

„Pokuste se Arkonidanům ubránit!“ přikázal. „Obsadte všechny obranné pozice! S okamžitou platností zakazují starty lodí! Máme ještě mizivou naději, že Arkonidané minou Gray Beast a zaútočí na Píp. Kolik času nám zbývá?“

„Deset minut, pane,“ odpověděl Judson. „Jestliže ani pak Arkonidané nezmění kurz, uvidí naši základnu pouhým okem.“

Rhodan přikývl. „Co dělá RIGEL?“

„Podle instrukcí, pane - letěl dál od soustavy.“

Perry Rhodan rychle vzpomínal: RIGELU velel Paul Brackett. To nebyl muž, který by se závadou na tlumiči vlastních frekvencí letěl k Zemi nebo někam, kde byla ukryta důležitá tajemství. Kvůli Brackettovi si nemusel dělat starosti.

„V pořádku,“ ukončil hovor. „Průběžně nás informujte!“ Obrátil se a ještě než Judson vypnul spojení, Atlan, Bully a Lloyd k němu vzhledli.

„Vypadá to špatně,“ klidně jim vysvětloval Rhodan. Arkonidan zaúpěl. „Já věděl, že budou problémy!“

Perry Rhodan se hořce pousmál. „Nebyl to problém, který bychom mohli předem odhadnout, ale pochopitelně, že máš pravdu.“

Chvilí mlčeli. Pak Rhodan vstal a přešel ke dveřím na chodbu. Tam se ještě zastavil a obrátil se: „Napadlo mne, že by Arkonidané mohli Gray Beast považovat za Zemi. Pak by bylo pravděpodobné, že svrhnou nějaké bomby. Například arkonskou bombu, která vyvolává neuhasitelný atomový požár. Navrhují proto neprodleně obléci ochranné skafandry.“

Vyšel ven. Jeho kroky se vzdalovaly.

Rhodanův neotřesitelný klid nadporučíku Judsonovi imponoval. Zapnul centrální rozhlas tak, aby ho všichni na základně slyšeli. Jeho rozkazy byly krátké a jasné. Všichni se odebrali na svá místa.

„Čeká nás několik těžkých chvil, hoší!“ vysvětloval na závěr Judson. „Avšak my to zvládneme!“

Bylo jedenáct jedenapadesát, když to řekl. V jedenáct třiapadesát už bylo jasné, že Arkonidané vybrali Gray Beast jako cíl. Mířili přímo proti planetě. Mike Judson vydal rozkaz raketovým jednotkám, aby zahájily palbu, jakmile se protivníkovy lodě přiblíží na dva tisíce kilometrů.

To se stalo v jedenáct osmapadesát. Přesně o dvanácté a první zasáhly paprsková děla a raketometry své cíle: Nad Gray Beastem se rozzářila umělá slunce, potopila povrch planety do bolestivého světla a rychle zhasla: Mike Judson vzal do ruky mikrofon, namačkal kód a vyčkal, až se na monitoru objeví tvář Reginalda Bulla.

„Útok začal, pane,“ hlásil. „V první fázi jsme zničili deset arkonidských lodí.“

Reginald Bull se pousmál. „Bůh zachovej váš optimismus, Judsone,“ odpověděl. „Jak slyším, je jich tam celkem tisíc.“

„Budeme dělat, co bude v našich silách, pane.“

„O tom nepochybují,“ odpověděl Bully. „Jsme na cestě k vám, abychom vás podpořili.“

Mike Judson vytřeštil oči. Chtěl něco odpovědět, ale v té chvíli ho oslnil zářivý záblesk. V záplavě nepravidelných barevných prstenců se ztratila Bullova tvář a monitor pak praskl. Obrova pěst Judsona popadla a mrštila jím proti stěně. Vykřikl bolestí. Zpola v bezvědomí zůstal ležet na podlaze. Když se však po několika vteřinách sbíral, k jeho vlastnímu překvapení se mu to podařilo bez větších potíží.

Místnost, ve které se dosud nacházel, byla pryč. Vedle něj ležela roztržštěná židle. Stěny a strop byly rozbity explozí. Zprostřed přistávací plochy, stoupal k nebi malý atomový hřib.

Judson cítil jeho žár. První úder ho nezabil, protože velín základny byl zablokovan speciálním krycím sklem. Vnější tabule se však rozbila a další zásah by už Judsona proměnil v nepěknou spečenou mrtvolu.

Rozhlížel se. O kousek dál zůstalo stát několik nízkých domků. Byly pokroucené, ale stály. Rozběhl se k nim. Kupodivu necítil strach. Všechno, co chtěl, byl interkom, pomocí něž by se mohl spojit se svými muži.

Zatímco utíkal, napravo od něj vzlétala raketa. Mířila si to kolmo do modrého nebe. Mike Judson se zastavil a překvapeně se na ni díval. Zíral na ni i ve chvíli, když se vysoko nad ním na nebi rozzářil žhavý míč exploze a ozářil ho. Vůbec nic neslyšel, start, ani dunění pohonů. Zvedl pravou ruku a luskl palcem a ukazováčkem těsně vedle ucha. Nic. Ticho. Ztratil sluch. Zatím nedokázal rozpoznat, zda na chvíli, nebo navždycky. Každopádně se mu v této chvíli nemohlo stát nič horšího - nyní, kdy v okamžicích nejvyššího ohrožení musel vydávat rozkazy a přijímat hlášení.

Bezradně a nejistě se pohnul. Atomová bomba zvedla do vzduchu tuny prachu a popílek začínal zahalovat nebe. Setmělo se.

Judson doklopýtal k nejbližšímu z domů. Přední dveře byly vzpříčené, ale Judson je otevřel mocným kopnutím, ve kterém ležel veškerý vztek z bezmoci, která ho ovládla.

Uvnitř byla tma. Bombový útok pravděpodobně připravil základnu o přísun energie. Judson se protápal až k interkomu a zapnul jej. Interkom byl napájen z nouzového agregátu. Obrazovka i kontrolky se okamžitě rozsvítily.

Mike Judson přemýšlel, co má dělat. Svět kolem něj ležel v tísnivém, nebezpečném tichu. Zdálo se mu, že je na celé planetě docela sám. Startující rakety, záblesky paprsků, prach a přikrčené postavy mužů, kteří sem tam proběhli tím směrem, to všechno byly věci, které se odehrávaly v jiném vesmíru a neměly s Mikem Judsonem vůbec nic společného.

Vzpamatoval se. Musel něco podniknout. Tam venku čekali na jeho instrukce. Pokoušel se odhadnout, kolik z původních triadvaceti lodí na základně zůstalo provozuschopných a zjistil, že jich je asi patnáct. Zbývajících osm bylo roztrženo atomovou explozí.

Judson vyvolil stanoviště zaměřovačů. Na monitoru se objevila zarudlá, zpocená tvář.

„Poslouchejte mě!“ vyštěkl Judson. „Jsem hluchý, nerozumím vám. Až budete odpovídat na mé otázky, dělejte ta pomocí posunků, nebo mi to napište na kus papíru. Je to jasné?“

Muž přikývl, něco řekl, ale Judson mu nerozuměl. „Kde nepřítel zaujal pozice?“ zjišťoval.

Zaměřovač se naklonil a chvíli hleděl před sebe. Pak zvedl kus papíru a Mike Judson četl: „Rozděлил se nad celou planetou. Výška v průměru patnáct set kilometrů.“

„Takže ještě příliš vysoko na zabudované dezintegrátory,“ zklamaneč konstatoval Judson. „Jaké jsou naše ztráty?“

Znovu krátká přestávka. Pak nový papír. „Osm lodí, čtyřiaosmdesát mužů zraněno nebo mrtví. Další ztráty hrozí vinou stoupající radioaktivity.“

Skafoandry, pomyslel si Judson. Proč jen si neoblékli skafoandry? Pak mu došlo, že si jej nevzal ani on sám. Během několika málo minut se toho stalo příliš mnoho. Nikdo neměl čas ani na to, aby se vzpamatoval z překvapení.

„Převzmete tento úkol za mě,“ přikázal spojaři: „Okamžitě obléct skafoandry! Je to důležitější než všechno ostatní. A dejte mi vědět, jakmile bude něco nového. Momentálně se Arkonidané chovají klidně, že?“

Muž přikývl. Mike Judson přerušil rozhovor. Věděl, že základnu neudrží. Byla jen slabě vyzbrojena. Během její výstavby nikdo nepočítal s tím, že by Arkonidané mohli v její blízkosti operovat s tak silnou flotilou: Nejúčinnější ochranou základny proti Arkonidanům byl dosud fakt, že ji Arkonidané neznali. Kdyby ji objevili před několika dny, pak ji mohla chránit flotila Pozemšťanů. Nyní tu však zůstalo už jenom pár malých, slabě vyzbrojených nákladních člunů, celkem triadvacet, z toho osm zralých do šrotu.

Daleko na západním okraji kosmodromu se k nebi zvedala další raketa. Byla vybavena samonaváděcím systémem. Během několika chvil měla zasáhnout cíl a proměnit jej v mračno žhavého plynu. Arkonidané to věděli. Proč tedy nezaútočili?

Mike Judson pozoroval nebe. Co to bylo za pruh žlutého světla na severozápadě? Že by požár? Nesmysl! Jak by mohlo na kosmodromu, pokrytém chromoplastikem, něco hořet!

Mike Judson si promnul oči. Ale žlutý proužek světla zůstal. Sítil, byl stále jasnější a zdálo se, že se blíží. Judson se znovu spojil se zaměřovačem. Koutky očí viděl, jak z blízkého raketového stanoviště vybíhají muži a utíkají dozadu k budovám skladu. Během čtvrt hodiny budou převlečení do předepsaných ochranných skafoandrů.

Zaměřovačova tvář byla vzrušením ještě červenější a pot už mu v pramíncích stékal po tváři.

„Co je to za oheň na severozápadě?“ zeptal se Judson.

Zaměřovač v té chvíli zapomněl, co mu Judson říkal o svých uších, a odpověděl ústně. Judson viděl, jak se mu hýbají rty, a zlostně mávl rukou. „Napsat!“

O pár vteřin později četl z papíru: „Příčina není ještě známa. Domníváme se, že to je atomový požár arkonské bomby!“

Mike Judson hvízdal. Ve zlomku vteřiny měl hotový plán. „Dávejte pozor, vypněte přístroje a už se nestarejte o zaměřovače. Máme teď důležitější práci. Řekněte lidem, aby co nejrychleji obsadili lodě, které nám zůstaly, a aby opustili Gray Beast. Tady už nic nezachráníme. Rozuměl jste?“

Muž přikývl. Sklonil se a napsal další lístek. Stálo na něm: „Jaký cíl?“

„Vůbec žádný!“ zvolal Judson. „Pokud prorazíte řetěz arkonidských lodí, pak byste se měli odebrat k nejbližší obydlené planetě, například na Píp, kde byste se měli schovat, dokud vás flotila nevyzvedne.“ A když viděl, že zaměřovač váhá, ještě dodal: „No tak si pospěšte! Nesmíte ztrácet ani vteřinu!“

Přesto muž popsal další lístek. Judson četl: „Ale co vy?“

„O mne se nestarejte!“ vykřikl Judson. „Však já si poradím. Konec!“

Přesto byl potěšen, že si o něj dělají starost.

Všechno v pořádku, namlouval si. Za několik minut muži opustí Gray Beast. Teď si obstaraj nějaký skafoandr!

Vstal a vyšel ven. Tam už se zvedala zuřivá bouře. Vzduch byl horký a dusný, a Judsonovi se udělalo špatně při představě, jak radioaktivní už asi bude.

Rozběhl se. Temnota byla i přes žlutý pruh na západě tak úplná, až se obával, že ztratí směr. Rozhlížel se a hledal ostatní muže, ale buď utíkali příliš daleko od něj, nebo byli ve skladech.

Mike Judson už věděl, proč Arkonidané nic nepodnikají. Shodili na Gray Beast arkonidské bomby a nyní už jen vyčkávali, až se atomový požár rozšíří. Ohledně pozemské obrany si nemuseli dělat starosti. Jedna z bomb vybuchla v blízkosti kosmodromu. Bylo jen otázkou času, kdy se ohnivá stěna přežene přes palebná stanoviště. Kromě toho to byly robotské lodě. Jejich pud sebezáchovy byl čistě mechanického rázu a byl podřízen taktickým úvahám.

Judson se ve vichru zapotácel a v duchu klel. Ale i on dorazil do skladu. Uvnitř už nikdo nebyl. Mike Judson zabral ze všech sil za dveře a musel se velmi snažit, aby je proti vůli horké vichřice vůbec zavřel. Teprve pak se opřel o stěnu a zhluboka se nadechl.

Tma už mu nevadila. Ve skladu se vyznal. Za minutu našel skříňky, ve kterých byly uloženy těžké ochranné skafandry. Jeden z nich si vzal a otevřel jej.

Stálo ho další dvě minuty, než se do něj oblékl a podle předpisů uzavřel. Během těchto dvou minut viděl okny pět bledých světelných skvrn, které stoupaly do temného nebe a mizely v něm. Pět lodí se tedy vydalo na cestu, aby dostalo muže z atomového pekla Gray Beastu do bezpečí.

Cestou ke dveřím vrazil do stolečku, na kterém stál interkom. Připomenulo mu to, co Reginald Bull před čtvrt hodinou - nebo to snad byly dvě hodiny - řekl, že on a Rhodan s Arkonidanem přijdou, aby mu pomohli. Nebesa! Neměli vůbec žádnou šanci ho najít, natož aby mu mohli nějak pomoci. Nešikovnou rukou ve velké rukavici popadl mikrofon. Při volbě čísla se třikrát spletl, ale nakonec přece jen vytiskl číslo podzemního bunkru. Obrazovka se rozsvítila, ale Judson se už nikomu nedovolal. Linka byla volná, ale na druhé straně nebyl nikdo, kdo by vzal hovor.

Mike Judson se vyděsil. Byli na cestě nahoru! Rhodan, Bull, Arkonidan a mutant. Nevěděli o atomovém požáru, který vyvolali Arkonidané. Pokud by zvolili chybný výstup z podzemí, ocitli by se možná přímo v ohni. To se nesmělo stát!

Mike Judson se vydal na zpáteční cestu.

Krok za krokem mířil po cestě, kterou přišel. V ochraně skafandru už necítil nic ze žáru, který s sebou přinášela vichřice a bouře. Ale vzduch na něj působil jako prkno, které mu někdo opřel o hrud', aby se nemohl pohnout kupředu.

Žlutá světelná stěna rostla a šířila se. Mike Judson se držel napravo, tedy směrem k severu, aby se dostal k východu z hlubinného bunkru. Nevěděl přesně, co má udělat, aby Perryho Rhodana a jeho druhy zachránil a varoval před chaosem na povrchu planety. Ale nejspíš se mu zdálo proniknout do bunkru a obejít nejvyšší patro se všemi jeho patnácti východy.

Čas od času spatřil na západě nějakou světelnou tečku: pohony startujících lodí. Počítal je, aby zjistil, že z patnácti nedotčených lodí zůstaly na planetě už jenom tři. Byl rád, že se jeho přátelům podařilo uniknout. Zároveň však v duchu doufal, že ani jeden z nich nebude tak hloupý, aby s poslední lodí čekal, dokud k ní nedorazí. Zároveň doufal, že se těmito lodím podaří proniknout obklíčením Arkonidanů.

Vtom se před ním vynořily trosky. Zbytky budovy, která stála v blízkosti velitelství.

Klopýtl. Vichřice ho srazila na kolena, potom na záda a kutálela ho několik metrů po zemi. Bolestivě se udeřil o něco tvrdého, ostrého, a když znovu vstal, na hrudi ho zabořilo tak, jako by si zlomil žebra.

Jen to ne, pomyslel si s úděsem. Vstup do bunkru je ještě nejméně dvě stě metrů daleko. Já to musím dokázat!

Sledoval, jak žlutá ohnivá stěna stoupá až na úroveň obytného domu. K severu a jihu se protahovala bez konce. Dávno už musela být někde uprostřed kosmodromu. Ale do výšky nerostla. Judson si všiml, že nahoře zdaleka tolik nezáří jako dole u povrchu planety. Aniž by chtěl, připomněl si, co se naučil o arkonidské bombě. Nejhorší bylo zjištění, že spálí vše, co jí přijde do cesty.

Skutečnost, že se požár táhl jen při povrchu planety a nepronikal nahoru do atmosféry, znamenala, že Arkonidané na bombě naprogramovali, co má spalovat. Pravděpodobně tedy nenastavili spalovací efekt na kyslík a dusík. Tahle bomba působila jen na těžké prvky.

Mike Judson cítil, že mu dochází vzduch. Bolest v prsou byla nesnesitelná. Ale já musím! To bylo to jediné, nač ještě dokázal pomyslet. Klopýtl dál a už dávno nevěděl, jestli jde ještě ve správném směru.

Po nekonečně dlouhé době se vynořily ploché zbytky budovy. Poznával ji, byla to jedna z kantýn. Tady se musel dát doleva, přímo proti žhavé ohnivě stěně. Dostal se až příliš daleko na východ. Zbytek stěny mu posloužil jako vítaná opora. Zatímco se kolem ní ploužil, šetřil sílu a nakonec se přece jen pohyboval o něco rychleji kupředu.

Až ke vstupu do podzemního bunkru zbývalo ještě nějakých padesát metrů. Mike Judson vůbec nepřemýšlel o tom, že teplota jeho okolí s každým krokem roste. Nepomyslel ani na to, že skafandr, který měl na sobě, při určité hraniční teplotě přestane sloužit. Myslel už jenom na těch padesát metrů a na to, že to musí dokázat.

Sténal, potil se a zatínal zuby bolestí. Propracovával se světem, který se podobal peklu, a který pro něj přesto zůstal naprosto tichý. Už si neskutečnosti svých vjemů ani nevšímal. Byl posedlý myšlenkou dostat se do bunkru a varovat Perryho Rhodana. Už se ani nedíval na žhavou stěnu atomového požáru a nemyslel na následky. Když urazil zbývajících pětadvacet či třicet metrů z padesáti, byl se silami v koncích. Nedokázal udělat ani krok. Padl na břicho a z posledních zbytků sil se plazil proti žhavému požáru.

Už jenom chvíli, pomyslel si. Snad se dostanu dál. Už jenom chvíli. Rozum ovládl tělo. Mike Judson vstal a potácel se dál, přestože necítil nohy.

Spatřil malý domek vstupu do hlubinného bunkru. Vědomí, že je tak blízko u cíle, mu dodalo nových sil. Propracovával se kupředu, centimetr za centimetrem, krok za krokem. Pak zavanul žhavý víchr, srazil ho k zemi a odfoukl ho o dvacet metrů zpátky. Tvrdě narazil a ztratil vědomí.

Právě včas, aby už nespatřil inferno, které ve stejnou chvíli zachvátilo základnu na Gray Beastu a hrozilo, že za několik okamžiků zhltně i jeho.

Ve dvanáct hodin devětačtyřicet minut pozemského času ohnivá stěna arkonidské bomby zachvátila severní okraj raketového stanoviště číslo XVII. Jedna z raket byla ani ne půl hodiny předtím připravena ke startu, když nadporučík Judson vydal rozkaz obléci si ochranné skafandry. Muži jeho rozkaz poslechli a nechali raketu stát. Jakmile se navlékli do skafandrů, přešli na palubu jedné z čekajících nákladních lodí. O raketu se už nikdo nestaral.

Pod teplotou několika milionů stupňů explodovala její fúzní hlavice. Nad kosmodromem Gray Beastu vyvstal další ohnivý míč nukleárních sil a zaplavil krajinu oslnivou září.

Ve dvanáct hodin devětačtyřicet minut pozemského času přestala základna na Gray Beastu existovat.

Jakmile tlaková vlna atomové bomby otřásla bunkrem, Perry Rhodan věděl, že hru o Gray Beast prohrál. Arkonidané zaútočili. Svůj cíl tedy neminuli. Základna nebyla na takový útok připravena. Přitom k jejímu zničení vedla směšná náhoda, pouze drobný defekt maličkého přístroje na palubě křižníku RIGEL. Gray Beast byl útoku přesily protivníka vydán takřka napospas. A flotila Pozemšťanů plula o pět set světelných let dál - příliš daleko, aby mohla zasáhnout.

Čtvrt hodiny po začátku útoku Perry Rhodan u zaměřovačů zjistil, že se od severozápadu blíží nažloutlá ohnivá stěna. Zaměřovač vyjádřil stejnou domněnku, kterou o několik minut později oznámil i Judsonovi na malém lístečku: Arkonidané shodili arkonidské bomby.

Od tohoto okamžiku už nesměli váhat. Pokud byly bomby nastaveny tak, že tavily i skálu, pak by se atomový oheň prožral až do bunkru a během krátkého času by se dostal až do jeho nejspodnějších pater.

Nezbylo nic jiného než útek. A pokud oheň přicházel od severozápadu, byl tím nejrozumnějším únikovým směrem jihovýchod. V tomto směru měl bunkr jeden z východů, který vyústoval patnáct kilometrů za jižním okrajem kosmodromu. Bylo to dostatečně daleko, aby se před příchodem atomového ohně dostali alespoň na hodinu do bezpečí.

Reginald Bull vyslovil své pochybnosti. Slíbil Judsonovi, že mu pomůže. Perry Rhodan se snažil sehnat nadporučíka Judsona interkomem a vysvětlit mu, že nemá význam bojovat. Muži na základně měli dostat rozkaz uniknout z Gray Beastu na palubách malých transportních lodí, pokud některé z nich vůbec přežily exploze bomb.

Ale nikdo se mu nehlásil. Reginald Bull během rozhovoru s Judsonem viděl, jak tlaková vlna zničila Judsonovu velitelskou kancelář. Spojení bylo přerušeno a Judson se zachránil útekem na volné prostranství, jak zjistili lidé od zaměřovačů. Musel to být on, kdo vydal rozkaz k vyklizení planety. Od této chvíle se Perry Rhodan začal věnovat záchraně sebe a svých tří druhů. S chladnou hlavou posbíral nějaké věci, které mohly mít později cenu zlata - především mikrokom, měřicí přístroje, proviant a zbraně.

Pak se vydali na cestu z bunkru. Mlčeli a byli zamyšlení. Rychlý transportní pás je vynesl liduprázdnými chodbami až k šachtě jihovýchodního výtahu, a tak se dostali na povrch planety za tři minuty.

Transportní pás k východu byl ještě provozuschopný. Uvnitř malého domku východu zůstala celá řada monitorů a reproduktorů, které nyní zprostředkovávaly obraz povrchu planety. Orkán neuvěřitelné síly se hnál stepí směrem k východu. Vichřice s sebou rvala neproniknutelnou stěnu prachu a kouře, a ze zářivého slunce nebylo vůbec nic vidět. V reproduktorech zuřilo peklo.

Muži uzavřeli přílby. Přestože venku zuřila atomová bouře, museli ven. Měli jediný cíl - opuštěné osídlené město Greenwich asi čtyři kilometry odtud na břehu Zelené řeky. Osídlenci tam nechali svá vozidla. Pokud by se mužům nepodařilo dospět až do Greenwiche, pak by se mohli dostat do žluté ohnivé stěny, která se k nim sunula od západu.

Vítr jim vyrval dveře z rukou, sotva je otevřeli. Rhodan vystoupil ven jako první. Chvilku zaváhal, udělal dlouhý krok a zmizel. Bull a Atlan překvapeně vykřikli, ale telepat Fellmer Lloyd zvedl ruku, aby je uklidnil. „Nic se nestalo,“ řekl tiše. „Je tam někde vpředu, vzal ho vítr.“

O pár vteřin později se Rhodan přihlásil sám. Sice ho v té temnotě neviděli, ale ve sluchátkách slyšeli jeho hlas: „Ani se nepokoušejte jít vzpřímeně. Do Greenwiche se budeme muset doplazit.“

Více než tisíc jednotlivých impulzů, kterých byla celá série, přinutilo i generála Deringhousea, aby se zarazil: O ten první impulz se nijak nestaral, ale celá série znamenala, že se kdesi dala do pohybu flotila. O žádnou loď Pozemšťanů se nemohlo jednat, protože Země neměla dalších tisíc bojových lodí vedle těch, které se shromáždily v Deringhouseově okolí. Musely to tedy být Arkonidané.

Přirozeně, že bylo možné, aby počítačový Regent uvolnil část své blokádové flotily, ale Deringhouseovi se na této věci něco nelíbilo. Možná to byl ten předcházející osamělý impulz. Možná to byl impulz lodi, kterou pronásledovalo tisíc arkonidských jednotek.

Po krátkém zaváhání dal odvyšlat stručnou zprávu na Gray Beast, a když na ni nedostal odpověď, pochopil, že se něco odehrálo naprosto jinak, než jak bylo v plánech pozemské flotily původně zamýšleno. Gray Beast se nehlásil.

Generál Deringhouse se rozhodl rychle. Předal velení čekající flotily nejbližšímu vysokému důstojníkovi a připravil DRUSUS k transici. Astronavigátoři dostali za úkol překonat vzdálenost ke Gray Beastu v jedné jediné transici. Čtvrt hodiny před skokem vyhlásil Deringhouse poplach. Upozornil své lidi, že DRUSUS pravděpodobně skočí doprostřed arkonidské flotily a že budou mít za úkol zničit co možná nejvíce nepřátel, aniž by byli sami zasaženi. Nijak přitom nezakrýval, že základna Gray Beast je pravděpodobně ztracena.

Pro sebe si ponechal pouze informaci, že se Perry Rhodan v okamžiku útoku nepřítele - pokud k nějakému útoku došlo patrně zdržoval na Gray Beastu. Pokud všechny ostatní prognózy platily, dalo se očekávat, že Perry Rhodan tento útok bohužel zaplatil životem.

Ve dvanáct hodin jedenapadesát minut dne třidvacátého října pozemského času se DRUSUS vydal na cestu. Ve třináct hodin jednu minutu dospěl k rychlosti potřebné pro transici a zmizel z Einsteinova prostoru. Vynořil se nedaleko slunce Myrtha. Skok byl vypočítán naprosto přesně. Planeta Gray Beast ležela tak blízko, že bylo možné pozorovat podrobnosti na jejím povrchu. Posádka DRUSUSU sledovala houbovitá mračna atomových explozí a žlutou plochu atomového požáru, stejně jako rozlehlá pole černého kouře, který zahaloval téměř celou denní stranu planety.

A viděli ještě něco - drobné, třpytící se body více než šesti set lodí, které se rozdělily nad povrchem planety a v bezpečné výšce očividně vyčkávaly, až atomový požár spálí celou planetu.

Conrad Deringhouse vydal rozkaz k útoku. Věděl, že ani taková loď jako DRUSUS nemůže bojovat s tisíci loděmi arkonidské flotily s vyhlídkami na úspěch. Ale byla tu psychologická nutnost podniknout bleskurychlý útok a splatit tak nepříteli alespoň malou část zla, které napáchal na Gray Beastu. Bez ohledu na to, že na Gray Beastu mohli být ještě lidé, kteří přežili, a kterým bleskový útok DRUSUSU mohl dodat novou odvahu.

Conrad Deringhouse jednal ve stavu bezmocné zlosti, když vydal rozkaz k útoku. Nikdo kromě nejvyšších důstojníků vlajkové lodi dosud nevěděl, že Perry Rhodan zůstal na Gray Beastu. Ale posádka lodi se přece jen nějak dozvěděla, že Země na Gray Beastu ztratila mnohem víc než jenom základnu. Útok proti arkonidské flotile byl důkazem.

Arkonidané nedávali najevo, zda si lodě Pozemšťanů už všimli. Zůstávali na svých pozicích a zdálo se, že nemají v úmyslu nic jiného než pozorně sledovat konec hořící planety. Tento klid však byl klamný. Jakmile se DRUSUS přiblížil k nejbližší lodi na dva tisíce kilometrů, jeho ochranné štíty se rozzářily pod palbou arkonidských lodí.

Nejbližší arkonidské lodě však byly středně velké. DRUSUS byl, proti nim v převaze, a ve značné výhodě. Po třech vteřinách byly čtyři arkonidské lodě zničeny a proměnily se v ohnivě míče nukleární exploze.

Generál Deringhouse pocítil hořké uspokojení, když je viděl vybuchovat. Chladně jako při taktickém cvičení přikázal, aby DRUSUS zrychlil, přelétl další cíle a nakonec transitoval z akčního dosahu arkonidské flotily. Uspokojení z akce mu však nevydrželo. Co znamenalo pár malých lodí, obsazených roboty, proti Perryemu Rhodanovi? Conrad Deringhouse neměl důvod být na něco pyšný. Tyto lodě byly ve srovnání s DRUSUSEM malé.

Deringhouse se přinutil ke klidu. Jistě - Perry Rhodan byl pravděpodobně mrtev, a to probouzelo nekonečný smutek. Ale tady přece nešlo jen o Perry Rhodana nebo o nějakého Deringhousea, tady šlo o bezpečnost Země. Musely být vydány nové instrukce a rozkazy. Na útok proti Arkonu nebylo momentálně ani pomyšlení. Spíše se dalo uvažovat o útoku proti arkonidské flotile, která okupovala Gray Beast.

Ale proč? Kvůli pomstě? Mohlo se tím pomoci těm, kdo na Gray Beastu zahynuli? Deringhouse zamítl i tento plán. Když o tom uvažoval, uvědomil si, co dosud přehlížel. Teď velel celé flotile pozemských lodí sám. Už tu nebyl nikdo, koho by mohl požádat o radu, a nikdo, kdo by díky vrozené genialitě napravoval chyby, které by Deringhouse mohl udělat.

Byl odkázán sám na sebe. Přinejmenším na tak dlouho, dokud nebudou věci na Zemi řízeny jinak. Existovala jenom jedna věc, kterou mohl předběžně udělat. V bezpečné vzdálenosti od Gray Beastu čekat, zda přece jen někdo nepřežil zákeřný útok - někdo, kdo by doufal, že bude vyzvednut a odvezen dříve, než se planeta promění ve žhavý oblak plazmy. Pokud by zachráněný měl u sebe mikroskop nebo nějaký větší hyperpřístroj, pak by mohl odvyšlat nouzové signály.

DRUSUS se zastavil pět světelných hodin od Gray Beastu. Deringhouse čekal celé hodiny. Nic. Gray Beast mlčel. Deringhouse věděl, že nemusí čekat déle než tři dny. Pokud se do té doby nikdo neozve, nikdo to nepřežil. Atomový požár nebude k dokončení díla zkázy potřebovat déle než tři dny.

Tíha skafandrů je málem rozmačkala, ale jenom tak se mohli bránit zuřící vichřici, která hrozila, že je smete z povrchu planety. Skafandry byly vybaveny antigravovými generátory, které umožňovaly přece jenom určitou schopnost manévrování, ale pouze v případě, že nezuří vichřice. Reginald Bull zvedl hlavu. Perry Rhodan se plazil v čele malé skupinky. Temná mračna kouře od západu vytvářela tak dokonalou temnotu, že Rhodan neviděl ani na krok. S námahou se orientoval podle drobností, které se snažil vyvolat v paměti, ale čím více se vzdaloval od základny, tím byl bezradnější, až mu nakonec nezbylo než doufat, že se pohybují rovně a nikoli v kruhu.

Snad by cíl i přesto minuli, ale když urazili zhruba polovinu cesty, stalo se něco, s čím Perry Rhodan nepočítal: Narazili na cestu, která spojovala osídlené město Greenwich s kosmodromem základny.

Temnota ustupovala před žltorudým pološerem. Atomový požár se propracovával od západu a nabíral na rychlosti. Žlutá ohnivá stěna prosvěcovala kouř a ozářila západní obzor jako tenkou linku hrozivého, smrtícího žáru.

Neměli času nazbyt. Oheň se pohyboval rychlostí asi pěti kilometrů za hodinu a rozšiřoval se rovnoměrně do všech stran. To znamenalo – do Greenwichu by měl dorazit zhruba za dvě hodiny. Měřicí přístroje potvrzovaly, že radioaktivita vystoupila do takové míry, že by nechráněné tělo zabila během mizivě krátké doby. Vnější teplota dosahovala sedmdesáti stupňů Celsia a vichřice zuřila silou, kterou nešlo obvyklými měřicími přístroji už ani zachytit.

Perry Rhodan a jeho druzi se doplazili do bývalého osídleného města, nebo vlastně toho, co z něj zůstalo.

Domy tam už nestály. Vichřice je pokácela a strhla s sebou. Vyvrácené základy označovaly místa, kde dříve stávaly primitivní domky osídlenců. Ulice byla poseta střepy.

Perry Rhodan se zastavil a opatrně se rozhlížel. Neodvažoval se příliš zvedat hlavu. Měl pocit, že by mu ji vichřice utrhla. „Pokud tu jsou ještě nějaká vozidla,“ oznamoval, „pak v místech, kde stávala radnice, nebo u severního východu z města, u řeky. Takže se rozdělíme. Bully, ty zůstaneš u mě. Lloyd, vy se doplaze s Atlanem k řece a dávejte pozor, ať neztratíte směr!“

Lloyd a Arkonidan, kteří se plazili na konci řady, nebyli v temnotě téměř vůbec vidět. Krátce potvrdili příjem a zmizeli. Perry Rhodan a Reginald Bull se vydali k bývalému centru města, kde osídlenci z jednotlivých částí dvou domů postavili jeden velký a nazvali jej radnicí.

Cesta nebyla delší než sto metrů, ale potřebovali čtvrt hodiny. Síla vichřice, narůstala minutu po minutě – což bylo také znamením, jakou rychlostí se k městu blíží atomový požár. Perry Rhodan se pokoušel vzpomenout, kde radnice stála. Viděl Greenwich dvakrát nebo třikrát, ale nyní, když všechny domy zmizely, dělalo mu potíže se tu vyznat.

Doufal jen, že vichřice s sebou nestrhla vozidla. Alespoň ne všechna. Přidřep si ke zbytku základů, který nedosahoval více než půl metru výšky. Pak se pokusil rozsvítit lampu, kterou měl zabudovanou v čelní části ochranné přilby.

Světlý paprsek svítilny ozářil pruh pološera. Klouzal po střepích a troskách, které se povalovaly po zemi, a mizel v rozvířeném prachu. Po žádném vozidle ani stopy.

„Možná ještě nejsme dostatečně daleko,“ řekl Bull.

„Možná,“ odvětil Rhodan. „Takže pokračujeme!“

Vypnul svítilnu a padl zpátky na břicho. Opatrně se posunul o kousek dál a v té chvíli to uviděl.

Nebylo to víc než stín, neskutečný v prašném pološeru, ale nápadný rychlostí, kterou se pohyboval proti bouři. Netrvalo to déle než půl vteřiny, pak stín zmizel.

Perry Rhodan se zastavil. Reginald Bull do něj strčil. On sám nic neviděl. „Před námi někdo je,“ zašeptal Rhodan.

„Atlan nebo Lloyd?“

„Vyloučeno. Ti jsou dole u řeky!“

Vtom uslyšeli Atlanův hlas. „Co se u vás děje?“ zeptal se Arkonidan. „Slyšel jsem své jméno.“

„Kde probíhá jsi?“ vyhrkl Rhodan.

„No přece u řeky!“ odpověděl Arkonidan. „I když – žádná řeka už neexistuje. Je tu jenom vyschlé koryto.“

„Lloyd je u tebe?“

„Leží dva metry ode mě. Ještě jsme nic...“

„Dobře mě poslouchejte!“ přerušil ho Rhodan. „Ve městě je kromě nás ještě někdo. Viděl jsem jeho stín! Dávejte si pozor!“

„Pokud je to někdo z našich, už by se nám ohlásil, protože by nás slyšel mluvit...“

„Za předpokladu, že má na sobě skafandr!“

„Kdyby ho neměl, už by nežil. Musí to být cizinec!“ Atlan chvíli mlčel. „No fajn, ale co teď?“ zeptal se.

„Budeme pátrat dál,“ rozhodl Rhodan. „Mějte zbraně pořád v rukou a střílejte, jakmile něco uvidíte.“

„V pořádku,“ odpověděl Arkonidan. V té chvíli se hlásil Fellmer Lloyd.

„Já ale nic necítím, pane,“ tvrdil. „Pokud ve městě někdo je, musel bych o něm vědět.“

„Pokud sám není telepat anebo robot,“ řekl Rhodan. „Raději se na své nadání moc nespolehejte.“

„Chápu, pane,“ odpověděl Lloyd.

Perry Rhodan se musel pousmát. Pak se otočil na Bullyho, ale zjistil, že jeho přítel zmizel. Rhodan se rozzlobil. Co si to Bully myslí?

„Bully, ty, blázne!“ vykřikl Rhodan. „Okamžitě se vrať!“ Chvíli nepřicházela žádná odpověď. Rhodan se vyděsil. Ten stín, že by vzal Bullyho s sebou?

„Bully!“ zvolal znovu Rhodan. „Kde jsi?“

Vtom přišla odpověď slabým hlasem: „Perry! Tady! Pomoc!“ Hlas zněl tence a tiše, téměř šeptem. Perry Rhodan se pohnul. „Pomoc...!“ znovu se ozval přidušený hlas.

To bude tou, vichřicí, pomyslel si Rhodan. Asi strhla Bullyho s sebou a odmrštila ho proti skále.

Dál se plazil ulicí. V jedné chvíli se vítr sebral a mrštil jím o ruinu blízké zdi, ale stačil si ještě instinktivně krýt hlavu. Pravým zápěstím mu projela bolest až nahoru do ramene.

Vinou této události ztratil směr. „Bully?“ zvolal.

„Tady,“ ozval se slabý hlas. „Pomoc!“

„Už jdu!“ odpověděl Rhodan. „Vydrž to, Bully!“

Přešel přes hromadu trosků, ale musel se jí přitom držet jako klíště, aby ho to znovu neodvanulo. Levá paže bolela téměř nesnesitelně, ale bolest ho naplňovala zlostí a zlost mu dodávala nových sil.

„Tady..., pomoc...!“ šeptal Bully a pobízel Rhodana k většímu úsilí.

„Perry..., tady..., pomoc!“

Rhodan se zastavil a zvedal se při stěně na kolena. Zdálo se mu, jako by se Bullyho hlas přibližoval. Avšak pokud tomu tak bylo, proč Bully volal o pomoc?

„Bully?“ netrpělivě se zeptal Rhodan. „Co se děje?“

Jako odpověď přišlo nové přidušené zasténání. Perry Rhodan se přikrčil. Viděl, jak stín před ním roste. Slyšel vytí větru, vyvolané nárazy na překážky.

V té chvíli Rhodan poznal, že upadl do léčky. To, co se k němu blížilo, nebyl Reginald Bull. Bylo to monstrum, kterému nijak nevadilo kráčet uprostřed horkého zániku světa, a přesto zůstávalo na nohou. Rhodan neviděl víc než rozplzlý, dva a půl metru vysoký stín, ale to mu stačilo. Do ruky mu vklouzl termopaprskomet. Stačilo jen zamířit a zmáčknout.

Ale špatně odhadl vzdálenost: Těsně za ním cosi explodovalo. Perry Rhodan spatřil záblesk světla a ucítil bolestivé rány, jak ho zasáhly zlomky exploze. Odhodilo ho to stranou, a své přitom provedla i vichřice.

To znamenalo záchranu. I když se udeřil hlavou o kamenný podstavec, unikl vražednému paprsku, který na něj vyslala ta příšera. Naléhavý hlas mu vrátil vědomí.

„Perry! Ohlas se! Perry, co se děje? Co je to za rány?“ Atlanův hlas. Perry Rhodan se opatrně napřímil a rozhlížel se. O deset metrů dál žhnul v temnotě narudlý oheň. Jak byl omámený po úderu do hlavy, myslel si zprvu, že atomový požár už dospěl do města. Pak si uvědomil přítomnost neznámého monstra, na které střílel, a s úlevou si oddechl. K bolesti v levé paži se přidalo ještě dunění hlavy, ale strach o Reginalda Bulla mu dal na bolest zapomenout.

Opatrně se obrátil a plazil se zpátky k ohni. Cestou odpovídal Atlanovi.

„U mě je všechno v pořádku,“ vysvětloval. „Arkonidané asi vysadili na Gray Beast roboty. Jeden mě chtěl vlákat do léčky, ale včas jsem ji rozpoznal. To byl ten hluk, co jste slyšeli. Ale, je tu něco horšího - ztratil se Bully. Pravděpodobně ho mají roboti na svědomí!“

„Vím, že tě to nemůže přesvědčit, barbare,“ odpověděl vážně Atlan. „Ale atomový požár dorazí do města za dvacet minut. Dřív, než jsme čekali. Kromě toho jsme našli starý kluzák. Je ještě schopný letu. Taký má docela silný stabilizátor kurzu, takže mu ani bouře neublíží. Mohli bychom tě tedy vyzvednout a vypadnout odtud, ale...“

„Tvě ale je správné, admirále,“ řekl zasmušile Rhodan. „Neodejdu odtud, dokud nenajdu Bullyho. Musí být někde nablízku. Počkejte deset minut! Pokud ho do té doby nenajdu, pak musíte zmizet! Nikdo se pro to na vás nebude zlobit.“

„Ale ano, pane,“ odpověděl Fellmer Lloyd. „Já sám bych se na sebe zlobil. Jdu za vámi. Pokud bude Bully k nalezení, najdu ho desetkrát rychleji než vy. Nač bychom měli ten kluzák?“

„Dobrá, vy dva barbaři,“ zasmál se Atlan. „Všichni za jednoho! Za dvě minuty jsme u vás!“

Perry Rhodan si oddechl. Nápad Fellmera Lloyda byl dobrý. Pokud byl Reginald někde blízko a ještě živý, pak ho telepat Lloyd skutečně najde podstatně dřív.

Plazil se dál. Rudá záře explodujícího robota mezitím zhasla. Rhodan se podíval na náramkový teploměr - ukazoval dvě stě stupňů. Několikrát vyvolal Bullovo jméno. Ale Reginald Bull se nehlásil. Byl tedy - v nejlepším případě - v bezvědomí. To znamenalo: Nebyl to Bull, kdo před chvílí volal o pomoc. To volal ten robot. Speciální robot, naprogramovaný na angličtinu. Rhodan se hoře ušklíbl. Arkonidané mysleli na všechno!

„Hned tam budeme, pane! Za pět minut pana Bulla najdeme!“ poznamenal v té chvíli Fellmer Lloyd.

Znělo to konejšivě. Perry Rhodan se usmál a posvítíl před sebe na místo, které se narodí od okolí trochu lesklo. „Nepřehánějte, Fellmere,“ odpověděl. „Už jsem Bullyho našel. Podle způsobu, jakým tu leží, dostal přímý zásah paralyzátorem a utrpěl nervový šok.“

Poté, co major Brackett počkal deset hodin, aniž by se něco odehrálo, vyslal nouzové volání. Byl to jediný signál, jednoduše modulovaný a zkrácený na několik nanosekund. Na takový signál mohl automaticky zareagovat jenom přijímač, sestrojený na Zemi. Cizí přijímač by reagoval pouze v případě, že by spojař náhodně zaslechl signál a že by mu přisoudil důležitost. Paul Brackett pochopitelně věděl, že právě tohle hrozí. V tomto sektoru se shromáždily desítky arkonidských lodí a na každé palubě seděl nejméně jeden spojař, kterého zajímaly výhradně jen podobné podezřelé signály. Jestliže Paul Brackett v této chvíli riskoval a odvysílal signál, pak proto, že byl přesvědčen, že se na Gray Beastu rozpoutalo peklo, a považoval za nesmysl, aby se RIGEL dál topil v nečinnosti. Signál byl zachycen na několika místech zároveň. Slyšelo ho několik lodí pozemské flotily. Zachytil jej i DRUSUS. A několik arkonidských spojařů upozornělo. Chystali se najít kód, ve kterém byl odvyslán, aby jej rozluštili a mohli pak také zjistit místo, odkud byl vyslán. To všechno byly složité věci, na které potřebovali několik hodin. Mezitím se DRUSUS sice nepohnul, protože dál vyčkával na případné nouzové volání z Gray Beastu, ale z čekající flotily Pozemšťanů se

uvolnily dva křižníky a rychlou transicí dorazily k RIGELU. Paul Brackett podal krátkou zprávu o své situaci. Předložil návrh, aby posádka RIGELU přesedla na oba křižníky, že potom samotný RIGEL zneškodní. Oprava poškozeného frekvenčního tlumiče nebyla možná. Vestavba nového by trvala dobře pět hodin. Přesun posádky by oproti tomu trval pouhou hodinu a půl. Paul Brackett vydal odpovídající rozkazy. Sám zůstal na palubě RIGELU do poslední chvíle a aktivoval autodestrukční zařízení. Šlo mu to sice od ruky, ale v hrdle mu uvízl knedlík. Přece jen byl na téhle lodi šest měsíců kapitánem. Když ho pak záchranný člun dopravil na palubu bojového křižníku BILBAO, nebyl schopen říct ani slovo. Kapitán BILBAO nadporučík Huyghens mu mlčky stiskl ruku, protože chápal jeho bolest.

Brackett už neprožil zánik své lodě jako očitý svědek. Obě bojové lodě startovaly chvíli poté, co přesedl.

Někdo však u exploze RIGELU přece jen byl - roboti z arkonidských lodí, kteří krátce po odletu BILBAO a druhé lodi Pozemšťanů dorazili k RIGELU a snažili se proniknout na palubu. Při atomovém výbuchu byl definitivně zničen RIGEL, roboti a tři arkonidské průzkumné lodě.

Reginald Bull žil, o tom nebylo žádných pochyb. Ale byl tuhý jako poleno, proto stálo nepředstavitelnou námahu dostat ho do útrob kluzáku. Vichřice dosahovala neuvěřitelné síly.

Kolem se stále více rozjasňovalo. Západní nebe žhnulo a od žluté záře plamenů se smutně odrážely trosky zničených domů. Rhodan sklouzl pohledem na víceúčelový náramkový měřicí přístroj, aby zjistil, že okolní teplota stoupla na čtyři sta třicet stupňů a nadále narůstala. Vysoce výkonné klimatizátory skafandrů už pracovaly na nejvyšší možný výkon.

Vytí bouře zanikalo v dunění země. Planeta Gray Beast se chvěla jako při zemětřesení. Každou chvíli čekali, že pukne a že se z praskliny vyvalí láva. Věděli, že něco takového je docela dobře možné. Atomový požár byl příliš silným protivníkem.

Kluzák stál za městem na silnici. Reginalda Bulla museli vytáhnout spoza zbytku zdíva, kde ležel. Potřebovali na to celou čtvrt hodinu. Ohnivá stěna na západě neustále rostla. Temnota ustoupila zářivému jasu. Vanul silný vítr. Naproti na opačné straně silnice se s hlasitým rachotem roztrhl jeden ze zbylých základů. Na všechny strany to rozprskávalo jiskry. Fellmer Lloyd se bezděčně kryl.

Ohnivá stěna už dospěla k hranici města. Kamení se tavilo stejně rychle jako plastik a měnilo se v tenké potůčky lávy. Kluzák se zapotácel. Zvedli Bullyho, rozhoupali ho a hodili do otevřeného vstupu. Pak ztěžka nastoupili a zavřeli vnější vstup. Pomaličku vypumpovali horký vzduch a místo něj kajutu zaplňoval čerstvý, studený vzduch z rezervuárů lodí. Když se rozsvítila zelená kontrolka, Perry Rhodan jednoduše padl na záda a udeřil pravým ramenem do stěny. Vnitřní vstupové dveře se otevřely. Rhodan se odpotácel do velínu a dosedl do pilotního křesla. Automatickými pohyby nastartoval člun.

Stroj ho poslouchal. Zvedli se a vzlétli do výšky. Hladové plameny požáru se stávaly pořád menšími, až zůstaly dole pod nimi v podobě horkého zářícího koberce. Rhodan nastavil hodnoty letu. Výška letu: maximální. Rychlost: maximální. Směr: východ.

I stabilizátor kurzu pracoval na nejvyšší výkon.

Po deseti minutách byli v bezpečí, alespoň prozatím! Zářivé pole požáru zůstalo na západě. Člun letěl ve výšce patnácti kilometrů. Tam už byly teploty vzduchu normální.

Ale slunce se už nevynořilo. Rozpoutané nukleární síly vyvrhly masy prachu a kouře tak vysoko, že Gray Beastu jednou provždy zamezily pohled na slunce.

Rhodan měl konečně trochu času podívat se po svýchruzích. Reginald Bull a Fellmer Lloyd leželi bez hnutí na podlaze. Atlan se právě snažil vztýčit mezi opěradly dvou křesel. Perry si všiml, že se na něj průzorem v helmě usmívá. Byl to unavený úsměv.

„Dokázali jsme to, barbare?“ tiše se zeptal Arkonidan.

Perry Rhodan přikývl. Chtěl odpovědět, ale hlas mu vypovídal službu. Musel nejprve několikrát polknout, rozkašlal se, ale pak přece jen mohl mluvit, i když rozbolavělé plíce nechtěly: „Prozatím ano, admirále. Víš dobře, že to nedokážeme, dokud odtud nezmizíme docela.“

Atlan se protáhl mezi křesly a posadil se vedle Rhodana. „Přemýšlel jsem o tom robotovi dole. Určitě nebyl sám.“

„Jistě že ne,“ souhlasil Rhodan. Byl příliš unaven, než aby se vyptával, co má Atlan za lubem.

„Určitě přistáli s arkonidskou lodí, že?“

„Bezesporu. Ale my už jsme neměli čas jejich loď hledat. Bez ohledu na to, že patrně uletěli dřív než my.“

„Právě. Ale možná, že nás budou chtít znovu hledat... Někde v místech, kam požár ještě nezasáhl.“

Rhodan se temně pousmál. „V tom případě, admirále, bychom se měli o ten jejich člun postarat.“

Atlan zamyšleně přitakal. Když po chvíli začal znovu mluvit, jeho hlas zněl docela jinak: „Vraťme se k situaci. Co máme v úmyslu udělat?“

„Je toho hodně,“ odpověděl Rhodan. „Zprv: Najít alespoň trochu bezpečné místo, kde bychom si pár hodin odpočinuli.“

„Na nějakém ostrově,“ navrhoval Atlan.

„Jsem rád, že si rozumíme,“ usmál se Rhodan. „Naše pozorování jsou shodná. Protože se atomový požár na Gray Beastu nevztahuje na vzdušné masy, pak určitě ne ani na vodu. Planeta však stejně zahyne, protože ji požár spálí zevnitř.“

Podíval se na Atlana a ten zběžně přikývl.

„Voda hořet nebude, ale začne se měnit v páru. Ovšem půjde to pomaleji, než kdyby ji šířila atomová reakce. Pokud najdeme nějaký ostrov, nabídne nám aspoň nějakou naději.“

„Musíme zaměřit okolí,“ pokračoval Rhodan, „abychom zjistili, jestli Arkonidané ještě pořád krouží kolem planety. Pokud ne, vyšleme nouzové signály. Během několika hodin pro nás přiletí naši.“

„A pak...?“

Tahle otázka visela chvíli ve vzduchu.

„Pak,“ odvětil Rhodan klidně, „budeme pokračovat v našich přípravách útoku proti Arkonu. Nemám v úmyslu se mstít, není to osobní věc mezi mnou a Regentem. Tady jde o samotnou existenci Země. Ztratili jsme základnu a řadu dobrých mužů. To se prostě stalo. To se změnilo. Ale nic se nezměnilo na faktu, že Regentovi z Arkonu musíme přistihnout křídla!“

Atlan se chvíli díval před sebe. Po pár minutách odpověděl: „Myslím, že máš pravdu, barbare. Obdivuji tvou výdrž!“

Kluzák se pohyboval rychlostí pěti set kilometrů v hodině. Víc toho pohonné agregáty nedokázaly. Kluzák byl víceúčelovým vozidlem, které bylo možné používat jako auto, letoun, plavidlo a ponorku. Jeho původním určením byly expedice na cizích planetách po přistání výzkumných křižníků. Konstrukteři neměli za úkol vyvinout závodní vůz.

Čtyři uprchlíci, dva z nich ještě v bezvědomí, potřebovali tudíž tři hodiny, aby dorazili k souostroví, vzdálenému čtrnáct set kilometrů od základny.

Během letu přes východní část kontinentu poznali rozměry katastrofy, způsobené pěti svrženými arkonskými bombami. Svět pod nimi se vařil. Požár se na mnoha místech propálil do takových hlubin, že jeho oslnivá záře vybuchovala v podobě mnoha vulkánů. Celá moře lávy zaplavila a pokryla kra mu v místech, kde ještě nedávno stály neprostupné džungle. Řeky úplně zmizely. Místa, kudy protékaly, byla označena stěnami z bělostné páry. Vnější mikrofony kluzáku stále zprostředkovávaly zvuky vražedného praskání, bouchání, syčení a bublání: Zvuky zániku planety.

Bolest, strach a panika zvířat, která to všechno prožívala, musela být nezměrná. Lidská fantazie nepostačovala k představě hrůz, které se tam dole musely odehrávat. Při západu slunce dospěli k pobřeží. Věděli, že v tuhle dobu slunce zapadá. Věděli to, ale neviděli je.

Krátce po přeletu protáhlého poloostrova, jehož směr naznačoval, kde leží souostroví, se Fellmer Lloyd probíral. Stěžoval si na bolesti hlavy.

Hodinu po něm se ztěžka probouzel Reginald Bull. Jeho tělo se vyrovnávalo s uměle vyvolaným nervovým šolcem. Bully se zvedl na lokty, zaúpěl a svým typickým, suše pragmatickým způsobem se zeptal: „Co je tohle za špitál, že nechávají pacienty ležet na podlaze?“

Ostrov seshora vypadal jako rozmáčkнутá kobliha. Když k němu začali klesat, všimli si řetězce hor, které obíhaly téměř celý ostrov ve výšce asi dvou tisíc metrů. Byl to velmi podivně vypadající ostrov, nicméně pro poslední hodiny života uprchlíků na planetě Gray Beastu více než vhodný. Hraniční pohoří je ochráněno před rozbouřenými vlnami.

Kluzák se už ocitl na konci svých sil, když se začal snášet na ostrov. Během letu totiž spotřeboval vinou maximálního vypětí stabilizátoru desetkrát více energie než obvykle.

Uprchlíci však měli i dobré zprávy. Podle výsledků zaměřovače se nad planetou nezdržovaly žádné arkonidské lodě - alespoň ne přímo nad nimi. Nepřítel se stáhl. Ujistil se, že se jeho bomby neminuly účinkem, a že svět Gray Beastu už nikdy neobživne...

Fellmer Lloyd prohledal lékárníčku a pro každého v ní něco našel. Pro sebe, Rhodana a Atlana bolest tišící léky a pro Reginalda Bulla přípravek, pomocí něž zahnal z končetin zbytky nervového šoku. Už se nemohli dočkat chvíle, kdy přistanou a odvysílají volání o pomoc.

Perry Rhodan posadil kluzák přímo doprostřed kruhovitého ostrova. Ještě než cokoliv podnikli, změřil okolní radioaktivitu. Dosahovala hodnot, které jim neumožňovaly opustit palubu kluzáku. Rhodan vzdychl a vypnul měřicí přístroje. Obrazovky zhasly a malá kajuta tím byla i opticky odříznuta od okolního běsnění.

„Zůstaneme uvnitř,“ oznamoval Rhodan. „Nemá cenu vystrkovat nos.“

Mávl na Fellmera Lloyda a ten mu podal přenosnou vysílačku. Rhodan uvolnil kryt a zadíval se na ni.

Co když teď nebude fungovat? pomyslel si.

Pak ale zvedl ruku a rozhodně zmáčkl zelené tlačítko v pravém dolním rohu. V mžiku se rozzářila kontrolka a zabzučení přístroje znamenalo zvuk, který je naplnil radostí.

„Od této chvíle,“ poznamenal tlumeně Rhodan, „třicet až osmdesát minut. Pak by tu pro nás měli být.“

André Larchalle byl mladík s pevně zakořeněnými komplexy méněcennosti. Podle názoru svých učitelů byl téměř geniální, ale podle sebe samého v životě ještě nic nedokázal. Kromě toho, že hodnost poručíka na Kosmické akademii získal místo po osmi už po šesti semestrech.

André Larchalle měl službu v jedné se spojařských centrál DRUSUSU. Jak bylo jeho zvykem, seděl za přístroji raději osobně, než aby se stáhl do pozadí a kontroloval ostatní.

Když přišel Rhodanův signál, André Larchalle okamžitě vyskočil a už stál o tři křesla dál za šedovlasým seržantem, jehož úkolem bylo signál rozšifrovat: „No tak! Nač ještě čekáte? Co říká vyhodnocení?“

Seržant překvapeně hleděl na přístroje.

„Vyhodnocení čeho, pane?“ hlesl. V té chvíli se před ním rozzářila celá řada kontrolních světel.

„Vyhodnocení tohoto!“ odpověděl jedovatě Larchalle. „Honem! Možná je to signál z Gray Beastu!“

Signál, na který DRUSUS čekal už půl dne.

Šedovlasý seržant pak nepotřeboval více než půl minuty, aby naprogramoval počítač, jehož úkolem bylo zhodnotit a změřit údaje zachyceného signálu. Počítač je vydal vmžiku. André Larchalle je seržantovi vytrhl z ruky a běžel po chodbě s proužkem fólie k dalšímu seržantovi, který jej hned strčil do počítače, jenž podle rozšifrovaných souřadnic uměl vyhledat místo v kosmu, odkud se vysílalo.

Za pár nekonečných minut přišel výsledek: Soustava Myrtha, oběžnice VII, plus/minus 1225000 M.

Nyní, když André Larchalle držel výsledek, si oddechl a oznámil mužům, kteří k němu netrpělivě vzhlíželi: „Máme je, chlapi! Na Gray Beastu ještě někdo žije!“

Potom se vrátil zpátky na své místo a informoval velín.

Podlaha se ještě trásla. Bouře uvnitř hor však nedosahovala takové síly jako na otevřeném prostranství.

Opustili kluzák a vyšli ven do tmy. Uplynulo patnáct minut z půlhodiny, během které se měli objevit zachránci. Mohli být šťastní a mohli se těšit na záchranu, ale podle toho, jak se chvěla země, poznali, že atomový požár zachvátil podloží ostrova. Netušili, zda jim osud tu čtvrt hodinu klidu ještě vůbec dopřeje.

Perry Rhodan si zavěsil kolem krku mikrokrom a připojil si jej k helmové vysílačce. Čekal na nějakou odpověď, i když věděl, že žádnou nedostane, pokud velitel lodí, která spěchala na pomoc, není blázen. V situaci jako tahle se i sebemenší minimum spojového provozu stávalo velkým rizikem.

Rhodan přesto čekal.

Ani spolu nemluvili. Seděli opření zády o balvany a napjatě naslouchali dunění, přicházejícímu z útrob země. Rhodan se podíval na hodinky. Uplynulo pětadvacet minut. Za pět minut vydá další signál, aby se loď zachránců mohla lépe zaměřit.

Sklonil ruku a začínal počítat vteřiny. Dostal se až ke čtyřiceti, když něco popadlo balvan, u kterého seděl, a Rhodan najednou letěl vzduchem jako nakopnutý míč. Nezřetelně viděl stíny křovin, jak proti němu zdánlivě letí. Rozpřáhl ruce, aby zpomalil nedobrovolný let, a pak spadl do změti větví, křovin a tvrdého listí: Zbrzdilo to jeho dopad. Byl jen trochu polekaný. O dvě vteřiny později už zase stál na nohou a snažil se zjistit, ze kterého směru přiletěl.

Vtom se zářivě zablesklo a světlo ho oslnilo. Sálh na helmu a ztišil vnější mikrofony. Blížila se tlaková vlna - protože viděl, jak se křoví ohýbá až k zemi, rychle se ukryl.

Jakoby po něm někdo házel kamením a kusy země a jakoby ho téměř přikryl. Něco ho udeřilo do levého ramene a probudilo to v něm starou bolest. Perry Rhodan se vzepřel a vykřikl. Volal jména svých druhů. Odněkud dostával odpověď, ale neuměl určit směr.

Napravo, ani ne kilometr daleko, stoupal k nebi žhavý sloup. Plyny a láva stříkaly do výšek. Ostrov se rozlamoval, praskal a rozpadával se!

Perry Rhodan zůstal stát, kde byl. Už to nemělo význam. Nebylo záchrany.

Rozhlížel se klidně, téměř ledabyle, jako by v podobných podmínkách žil celý život. K jednomu lávovému sloupu, který zahájil zkázu ostrova, se přidalo dalších dvacet, třicet. Uprostřed ostrova však zůstávala dlouhá, temná skvrna, která byla dosud uchráněna všeho zlého. Sice tam hořelo křoví, ale země vypadala klidně. Měl tam přeběhnout a prodloužit si život o několik ubohoučkových vteřin?

Zatímco o tom uvažoval, spatřil přikrčenou postavu. Pohybovala se groteskním způsobem, velmi dlouhými skoky. Byl to Bully - nebo Atlan či Lloyd.

Zapnul antigrav a snížil tím svou hmotnost. Rozběhl se ke stejnému místu.

Perry Rhodan se tomu v duchu podívoval. Jaký mělo význam běžet jako o život, když život byl stejně ztracen? Mhouřil oči, protože ho ta záplava světla oslňovala. A v té chvíli to spatřil. Nezřetelně, ale docela jistě. Kosmickou loď!

Generála Deringhousea nemuseli budit. Odpřisáhl si, že bude vzhůru do té doby, než se definitivně ukáže, jestli někdo na Gray Beastu přežil či ne.

Conrad Deringhouse byl u interkomu, když André Larchalle podal hlášení: Nenapodobitelnou rychlostí, kterou u něj jeho muži upřímně obdivovali, se pustil do práce. Připravoval DRUSUS do akce.

DRUSUS se rozletěl s maximálním zrychlením. Zaměřovací přístroje zůstávaly klidné. Zdálo se, že v blízkosti nejsou žádné arkonidské lodě. Conrad Deringhouse však byl příliš zkušený kosmický vlk, aby věřil pouhému zdání. Prikázal svým zaměřovačům, aby byli maximálně pozorní.

Byla to Deringhouseova nedůvěra vůči Arkonidanům, která je zachránila před záhubou. Obrovitý křižník se přiblížil ke Gray Beastu na dva miliony kilometrů, když černý vesmír začal chrlit arkonidské bojové lodě.

Byla to flotila jednoho sta lodí. Conrad Deringhouse, zatnul zuby a vydal rozkaz k palbě. Bylo mu jedno, kolik Arkonidanů se jim postavilo do cesty - musel se probít ke Gray Beastu!

Perry Rhodan se rozeběhl. Zapnul malý antigravový agregát a okamžitě pocítil, jak se jeho váha zmenšuje. Vší silou se odrazil od země, přeskočil rozevírající se tlamu praskliny a pak ještě dvakrát třikrát skočil až do relativního bezpečí. Kosmická loď v té době přistávala. Vysouvala nejisté teleskopické nohy...

Zleva se klopýtavě blížily další dvě postavy. Společně s Rhodanem dorazily na dosud nedotčený oválný prostor o průměru asi sta metrů. Kosmická loď přistála uprostřed. V jejím boku se otevřel vstup. Měl dvakrát dva metry, znamenal záchranu, ale byl umístěn pět metrů nad povrchem planety, příliš vysoko, než aby do něj mohli vskočit. Proto se z otvoru vysunula provizorní rampa.

Když se dotkla země, stáli všichni čtyři pohromadě. Perry Rhodan, Atlan, Reginald Bull a Fellmer Lloyd. Najednou měli čas zahledět se jeden druhému do očí. Záchrana dorazila.

Trvalo několik minut, než se vzpamatovali z návalu štěstí a než začali přemýšlet o tom, že by měli jít do velínu poděkovat za svou záchranu. Obrátili se k vnitřnímu vstupu a ještě u něj ani nebyli, když se otevřel sám.

Stál tam obrovitý robot. Byl vysoký dva a půl metru.

Perry Rhodan, který šel vpředu, zůstal stát jako přikovaný. Napůl ve snu viděl, jak robot otevírá ošklivou železnou tlamu a jak mechanickým, neosobním hlasem říká: „Vítejte na palubě LAN-ZOURU, lodi Jeho Vznešenosti Regenta Arkonu!“

DRUSUS se řítí velkou rychlostí sevřenými šiky nepřátelských lodí. Mezi Arkonidany nebyla jediná loď velikosti DRUSUSU, a to znamenalo, že by mu mohla ublížit jen soustředěná palba několika lodí naráz.

Ochranné energetické štíty DRUSUSU zářily zachycovanou energií zbraňových paprsků nepřítele, ale generál Deringhouse a jeho muži se ani jednou nedostali do vážného nebezpečí. Zato sestřelili deset lodí Arkonidanů a vážně poškodili dalších pětadvacet.

Působivá ochrana DRUSUSU spočívala ve vysoké rychlosti. Conrad Deringhouse nebral ohledy na předpisy, které platily pro pohyb kosmických lodí uvnitř slunečních soustav. Doloval z pohonných agregátů vše, co v nich bylo. Nesměl ztratit ani vteřinu. Gray Beast se mohla každou chvíli rozpadnout na kusy.

Arkonidské lodě byly řízeny roboty a ti byli naprogramováni tak, že nesměli uvnitř slunečních soustav riskovat velkou rychlost. Byli to obyčejní roboti a proto leželo mimo jejich moc překročit obecně platné instrukce. Tak byly lodě řízené roboty podstatně pomalejší než DRUSUS.

Conrad Deringhouse konstatoval, že střelba zvolna ustala. Neustále byl ve spojení s centrálou spojařů. Vysílali hypersignály na Gray Beast. Pokud tam dole měl někdo vysílačku, musel je slyšet.

Ale bylo velmi nepředstavitelné, že by tam ještě někdo žil. Planeta se nafukovala jako míč, který hrozil, že praskne. Zatímco DRUSUS ze všech sil brzdil, na monitorech sledovali rozsah zkázy. Ještě byla jakási naděje, že někde zůstal kousíček nedotčené země, kde se snad nějaký život udržel. Ale vysílačky zůstávaly němé. Ve velmi vzdálených frekvenčních vysílačkách sice zachytili podivné zvuky, ale nedávaly jim žádný smysl.

DRUSUS pronikal do žhavých plynových mas. Protlačoval se chaosem a zanechával horkou stopu ionizovaného plynu, který svítil jasněji než plazmatické sloupce. Conrad Deringhouse to ještě nevzdával. Kdesi pod ním byli ještě před necelou půlhodinou naživu lidé a volali o pomoc.

DRUSUS pětkrát oblétl umírající planetu, pokaždé v trochu jiném úhlu. Spojari by museli něco zaslechnout. Ale neslyšeli nic. Conrad Deringhouse chtěl planetu obletět po šesté, když Gray Beast pukl. Přístroje registrovaly prudce rostoucí tlak plynových mas. Deringhouse si to vysvětlil správně a zapnul kurzové stabilizátory. DRUSUS opustil oběžnou dráhu a zvolna se vracel do volného kosmu. Muži u zbraňových soustav začínali vyhlížet Arkonidany.

Na panoramatických obrazovkách velínu bylo vidět mocnou plynovou bublinu, která se neustále zvětšovala. Rudé jazyky narážely do hlubin plynového moře, měnily barvu a předváděly divadlo, jaké lidské oko ještě nespatriilo.

Generál Deringhouse přikázal ústup. Zatímco se barevný míč Gray Beastu zvolna zmenšoval, loď dosáhla rychlosti, při které bylo možné transítovat, a připravovala se ke krátké transici ze soustavy.

Vynořili se na místě, kde původně vyčkávali. Deringhouse přikázal, aby loď zůstala ještě dvě hodiny na pozici. Chtěl vidět, co se v soustavě Myrthy bude dít. Na Gray Beastu už nikdo nežil.

Reginald Bull byl první, kdo něco řekl. „Zatraceně,“ zabručel. „Měl jsem si toho všimnout hned. Ta loď neměla v průměru ani dvě stě ani pět set metrů. Je to střední velikost, jakou v naší flotile neznáme.“

Jako by to bylo nějak důležité, pomyslel si Rhodan unaveně a podíval se na Atlana: „Vypadá to, že brzy uvidíš svou vlast.“

Atlan pokrčil rameny. „Za daných okolností mě to moc netěší.“

Robot se znovu hlásil o slovo. „Velitel Lathon považuje za čest, že smí na palubě přivítat své hosty.“

To byla výzva, aby ho následovali. Perry Rhodan vykročil jako první. Už si přece jen trochu odpočinul, hlavně psychicky, takže začal přemýšlet. Pochopitelně, že je Arkonidané budou považovat za své zajatce. Otázkou však bylo, co s nimi hodlají podniknout. Perryho napadlo, že by nebylo marné chtít, aby je loď odvezla na nejbližší kosmodrom Pozemšťanů. Válka mezi Arkonem a Zemí nebyla oficiálně vyhlášena. Jinými slovy - bylo nejlepší tvářit se jako hlupák a vydávat se za trosečníky.

Velín LAN-ZOURU byl téměř prázdný. Jenom dva muži seděli či napůl leželi v pohodlných křeslech uprostřed půlkruhovitě haly. Jeden se pozvedl, když přišli zajatci, a robot mu hlásil: „Čtyři osoby, které přežily na explodující planetě, pane.“

Muž v křesle zrudně pokynul rukou. Bylo to gesto, které mohlo znamenat cokoli: Souhlas či propuštění zároveň. Druhý muž nepovažoval záležitost za nijak důležitou, protože se ani neotočil. Oba byli Arkonidané - se vši letargií a zrudněností svého druhu. Perry s Atlanem si vyměnili významné pohledy. Atlan těmito svými krajany z hloubi duše pohrdal a bylo to na něm vidět.

Arkonidan, který se na ně podíval, své hosty značnou dobu pozoroval. Robot mezitím opustil velín a Perry Rhodan se pokoušel z monitorů odečíst, co se odehrává venku. Ale nic tam neviděl.

„Tak,“ řekl Lathon arkonidsky, „jste tady.“

Perry Rhodan se potočil. Na podobné hlubokomyslné úvahy byl specialistou Bully. Ten taky hned pochopil a spustil: „Jo. Jsme tady. Díky za záchranu.“

Lathon mávl rukou. „Úkol,“ odpověděl unaveně. „Nic než úkol. Vidím, že jeden z vás je Arkonidan.“

„To vidíte správně,“ odpověděl přívětivě Reginald Bull. „Jedná se patrně o pozůstatek z časů, kdy se Arkonidan ještě uměl otočit, aniž by měl strach, že mu hlava spadne únavou na podlahu.“

Lathon na sobě nedál znát žádnou reakci na urážku. Vaše jméno?“ zeptal se Atlana.

Atlan zatnul zuby a neodpověděl. Lathonovi to nevadilo. Otočil se zpátky k Bullymu.

„Kam nás odvezete?“ chtěl vědět Bully.

Lathon zvedl ruku a ukázal na monitor. „Jak to mám vědět?“

To Bullymu vzalo řeč. Z posledních sil sykl: „Já myslel, že jste velitelem téhle lodi?“

„Jistě. Ale znamená to, že musím vědět, kam letí?“

Bully se musel smát. Nahlas se zachechtal a potom odpověděl: „Ne. Jistěže ne. Máte úplnou pravdu. Že jsem se moh tak hloupě ptát.“

„Mohli bychom se centrálního počítače otázat, kam s lodí míří,“ navrhoval Lathon. „Ale zaprvé nám to patrně nepoví, a zadruhé se to stejně dozvíme, až budeme v cíli, ne?“

Reginald Bull přikývl. „Jistě. To je pravda.“ Pak se otočil k Rhodanovi a anglicky pošeptal: „Promluv si s tím pitomcem ty, nebo prasknu!“

Perry Rhodan se obrátil na Lathona: „Přesto bych vám byl velice zavázán, kdybyste se obrátil na počítač. Rádi víme, kam máme namířeno.“

„Vaše přání splním,“ odpověděl Lathon. „Musím však zavolat robota, který by se zeptal počítače.“

Zmáčkl jedno z tlačítek na podpěrci křesla.

„Je tu ještě několik dalších věcí, které bych rád znal,“ pokračoval Perry Rhodan. „Například co se stalo s našimi lidmi, kteří...“

„Óóóó,“ přerušil ho Lathon. „Obávám se, že si to nemohu všechno pamatovat. Obrátte se na robota, prosím,“ ukázal ke vchodu, který se mezitím otevřel. Vstoupil robot.

„Jsem připraven,“ řekl.

„Zeptejte se!“ vyzval Rhodana Lathon. „Je instruován.“

Perry Rhodan jednal systematicky.

„Zaprvé: V době útoku byla základna na Gray Beastu obsazena sto dvaapadesáti muži. Tihle muži se pokusili uniknout atomovému požáru na palubách lehkých nákladních lodí. Je vám známo něco o tom, kde jsou?“

Zadruhé: Dvě hodiny po zahájení útoku byli mí druzi a já zastaveni arkonidským robotem. Přišel tento robot z paluby vaší lodi?

Zatřetí: Kam nás chcete odvézt?

Začtvrté: Chceme být odvezeni k malému kosmodromu pozemské flotily, jehož souřadnice vám mohu udat. Je toto přání splnitelné?

Díky, to je všechno. Jsi schopen zopakovat mé otázky?“

Robot to udělal. Pak vykročil k palubnímu počítači a dal se do práce. Po chvíli začal odpovídat: „Otázka číslo jedna: Arkonidské jednotky zajaly patnáct nákladních lodí Pozemšťanů se sto čtyřiatřiceti muži na palubě. Nyní se z nich stali zajatci Arkonu.

Otázka druhá: LAN-ZOUR na explodující planetu odeslala tři roboty, aby zachránili případné přeživší.“

Perry Rhodan se musel pousmát, když si vzpomněl, jakým způsobem měl být „zachráněn“ Reginald Bull.

„Otázka třetí: LAN-ZOUR bude za několik minut v cíli cesty. Jinak žádná odpověď“.

Otázka čtvrtá: Přání není splnitelné. Konec.“

Perry Rhodan sklopil oči. Počítal s tím, že se mu na čtvrtou otázku dostane zamítavé odpovědi. Trápila ho však ztráta osmnácti mužů, kterým se očividně nepodařilo včas uprchnout z Gray Beastu. Myslel na velitele základny Judsona. Nebyl to muž, který by opustil své stanoviště, dokud by se ostatní nacházeli v ohrožení. Mike Judson podle toho musel patřit k těm osmnácti, kteří na Gray Beastu našli smrt.

Rhodan cítil hořkost. Regent proti základně zaútočil bez varování, protože mu překážela, nebo protože ji považoval za Zemi. Existovaly přece jiné způsoby a cesty, jak Gray Beast zničit. Takové způsoby, při kterých by nebyli mrtví. Ale Regent pracoval neúprosně a necitelně jako stroj.

Perry Rhodan vzhlédl.

„Díky,“ řekl. „To by mi stačilo.“

Robot vyšel ven. Sotva se za ním zavřel vstup, hned se zase otevřel a vpustil dovnitř dalšího robota. Podíval se na Lathona a hlásil: „Jsme na místě, pane. Naše hosty převezme jiná loď. Jsme žádáni, abychom si pospíšili.“

Lathon unaveně mávl rukou. „Pořád nějaký spěch!“

Pak vstal. „Je mi líto,“ řekl, „že hned zase přicházím o tak zajímavého hosta, jakým jste právě vy, Perry Rhodane.“ Rhodan sebou překvapeně trhl. Netušil, že ho Lathon zná.

„Přeji vám šťastnou cestu,“ řekl Lathon nakonec.

Znělo to jako hořký výsměch, ale neměl to být výsměch. Lathon svá slova myslel vážně. Byl to unavený starý muž, který nevěděl o ničem, co se kolem něj dělo.

Uklonil se a Perry Rhodan jeho pozdrav opětoval. Pak se obrátil, a dal se vyprovodit ven. Vrátili se k východu, kterým přišli na loď. V malém prostoru mezi vstupy stály dvě postavy a netrpělivě naznačovaly, aby si Rhodan a jeho muži pospíšili.

Postavy na sobě měly skafandry a další čtyři skafandry ležely připraveny na podlaze. Perry Rhodan si jeden oblékl a jakmile si nasadil helmu, uslyšel ve sluchátkách arkonidské spílání: „...se neloudajte, zatraceně. Nesmíme ztrácet čas! Venku se to hemží Pozemšťany. Honem!“

Z kapsy obleku vytáhl zbraň s krátkou hlavní. Rhodan nechápal, proč je nakládají právě tady, když je všude kolem spousta lodí Pozemšťanů. Co kdyby vyslal nouzový signál? Přiletěli by na pomoc? Na tuhle otázku si nemohl odpovědět, dokud se nepodívá ven do volného kosmu. Kromě toho - mikrokomp mu roboti přece sebrali a odnesli. Kdyby jej po nich požadoval, určitě by mu ho nevrátili.

Perry Rhodan uzavřel skafandr. Atlan a Reginald Bull už byli také hotoví. Jenom Fellmer Lloyd měl potíže s oblékáním. Perry Rhodan mu pomáhal. Přitom si za průzorem helmy všiml, že Fellmer zrudl a že se potí.

„Stalo se vám něco?“ zeptal se překvapeně.

„Nevím, pane,“ sténal mutant. „Je mi nějak divně.“

„Vypadá to na horečku,“ zamumlal Rhodan spíše jen pro sebe a ve stejném okamžiku ho napadlo, jestli se Lloyd nenadechl radioaktivního spadu.

„Pospěšte si!“ vyzval ho. „Tihle lidé vypadají čínoroději než Lathon. Snad vás ošetří.“

Fellmer Lloyd už neměl ani sílu zavřít skafandr. Rhodan to musel udělat za něj.

„Hotovo?“ zeptal se jeden z cizinců.

Rhodan přikývl. Porozuměli tomu. Robot vyšel na chodbu a zavřel vnitřní vstup. Hned nato se otevřel vnější vstup a nabídl jim obvyklý pohled na tisíce hvězd a uprostřed nich kov - kosmická loď cizinců.

U vnějšího pláště LAN-ZOURU čekal malý člun. Rhodan a jeho druzi do něj pod dohledem cizinců nasedli. Jeden usedl do pilotního křesla, druhý sřežil zajatce zezadu.

Perry Rhodan s lítostí vzpomínal na zbraně, které s sebou vzali z bunkru na Gray Beastu, ale teď zůstaly na palubě LAN-ZOURU. Kdyby se jim podařilo zmocnit se toho člunu...

Marné úvahy. Nalodili se rychle a bez problémů. Zajatci pak byli odvedeni do velínu: Na rozdíl od velitele LAN-ZOURU se tenhle velitel vyznačoval horečnou aktivitou. Několik robotů tam sice vykonávalo rutinní práce, ale jinak byl velín z převážné části zaplněn organickými bytostmi, ve kterých Rhodan poznával Ekhnidany, obyvatele, planety Ekhas, potomky dávných vystěhovalců z Arkonu, kteří si až do dnešních dnů uchovali životní sílu a aktivitu.

Na panoramatické obrazovce se vesmír pohnul a po LAN-ZOURU nezůstalo ani stopy. Velitel lodi vstal a vykročil Rhodanovi v ústřety. „Jste mými zajatci,“ zahájil rozmluvu.

„Jakým právem?“ opáč Rhodan.

Velitel se posměšně uchechtl. „Musím vás odvézt na jisté místo a tam vás odevzdat. K tomu nepotřebuji žádné právo. Právníckými otázkami ať se zabývá ten, kdo mi dal tento úkol.“

„Že by náš, přítel Regent Arkonu?“

Velitel povytáhl obočí. „Nejsem oprávněn podávat jakékoliv informace o důvodu ani o cíli vašeho zajetí. Budou vás hlídat tři muži a robot. Robotovi udejte svá jména a ostatní důležité údaje, abych věděl, koho to vlastně mám na palubě. Mimochodem - u cíle budeme za dvacet hodin. Pokud vás ještě pak budou trápit nějaké otázky, můžete je klást tam.“

Odněkud připochoďovali tři muži a robot. Muži se tvářili stejně podmařeně jako robot, který hned vyhrkl: „Vaše jména!“ Znamenalo to snad, že by ekhonidský velitel nevěděl, koho má na palubě?

Ekhonidan se chtěl odvrátit. „Okamžik,“ zastavil ho Rhodan. „Věřte, že si při první příležitosti budu stěžovat! A můžete si být jisti, že Perry Rhodan pak...“

Ekhonidan pohrdavě mávl rukou. „Perry Rhodan, pchá! Copak nevíte, že vyletěl i se svou základnou do vzduchu?“ Rhodan odhadl, co se po něm bude v této chvíli chtít, a proto se zatvářil jak nejvyděšeněji dokázal.

„Rhodan explodoval?“ Pak zavrtěl hlavou a zasmál se. „To si na nás budete muset vymyslet něco lepšího.“

Ekhonidana to nezaskočilo. Odpověděl: „Myslete si co chcete, to je vaše věc. Já vás mám jen naložit a odvézt, jinak nic.“

„To nic nemění na skutečnosti,“ odvětil Rhodan, „že vaše chování znamená značné porušení galaktického práva. Jsem svobodný Pozemšťan. Země a Arkon spolu nevedou válku, takže žádný Arkonidan nemá právo držet mě v zajetí.“

Ekhonidan už toho měl dost. „Zmizte...!“ mávl rukou a definitivně jim ukázal záda. Strážní tasili zbraně. Jeden z nich otevřel dveře.

V té chvíli zavlyly poplašné sirény. Perry Rhodan zůstal stát jako zmrazený. Poplach znamenal, že v blízkosti budou lodě Pozemšťanů. Bez ohledu na zbraně, kterými na něj strážní mířili, se otočil a podíval na monitory.

Uprostřed plul zářivý, modrobílý míč. Buď v blízkosti lodi explodovala bomba, nebo jiná loď. Sirény utichly a bylo rozumět, co si posádka ekhonidské lodi vzrušeně sděluje: „To je LAN-ZOUR! Pozemšťané ji dostali!“

Ano, pomyslel si Rhodan. Mohla to být ona.

Velitel lodi mezitím chladnokrevně provedl transici, která proběhla neuvěřitelně rychle a jen s mírnou zátěží. Potom se obrátil na Rhodana: „Zase jednou jsme Pozemšťanům utekli,“ řekl, ale neznělo to moc pyšně. „Rád bych měl někdy loď, se kterou bych se vám mohl postavit!“

Perry Rhodan přikývl a odešel. Cestou po dlouhé chodbě přemýšlel. Velitel LAN-ZOURU věděl, koho zajal, kdežto ekhonidský velitel ne. Regent mu to asi nesdělil, protože si chtěl uchovat tajemství, že má Rhodana v hrsti, jen pro sebe. To znamenalo, že LAN-ZOUR nezničili Pozemšťané, ale samotný Regent. Kvůli zachování tajemství.

Po několikahodinovém čekání se DRUSUS pod velením generála Derinhousea vrátil k místu, kde se shromáždily lodě Pozemšťanů. Čekání bylo marné. Gray Beast už neexistoval. Perry Rhodan byl mrtev. Okamžik, ve kterém měl začít útok proti Arkonu, minul před šesti hodinami.

Když se Deringhouse vrátil k flotile, měl své plány. Na útok proti Arkonu nebylo ani pomyšlení. Generál Deringhouse vydal rozkaz k návratu. Jednotky flotily dostaly za úkol odletět a shromáždit se o třicet světelných let dál v blízkosti soustavy slunce Vega.

Jedna po druhé nebo ve skupinkách po dvou a po třech se vydaly na cestu. Deset hodin po Deringhouseově rozkazu byl sektor prázdný. Deringhouse tam ponechal jenom tři lodě - bojovou loď a dva křižníky, aby tajně udržovaly spojení se základnou Pozemšťanů na Hádésu - planetě, která ležela v sousedním časoprostoru.

Robot si uložil jejich jména do paměti a od té chvíle ho nebylo vidět, přestože je tři strážní ujišťovali, že se zdržuje v neustálé blízkosti. Přirozeně, že udali falešná jména. Perry Rhodan si dal jméno George Barrymore, Reginald Bull byl Frederick O'Lannigan, Fellmer Lloyd si říkal Walter Highman a z Atlana se stal Talan-Nuur.

Zajatci dostali tři kajuty, které byly vzájemně propojeny. Jedna sloužila jako ložnice, druhá jako obytná místnost, třetí byla koupelnou a tělocvičnou zároveň. Rychle zjistili, že ložnice ani obývací pokoj pravděpodobně neukrývají odposlouchávací zařízení. Přesto se však mezi sebou bavili polohlasem nebo šeptem, aby případné odposlouchávání co nejvíce ztížili.

Než se stačili domluvit na nějakém plánu, Fellmer Lloyd ztratil vědomí. Perry Rhodan ho celou dobu starostlivě sledoval, ale nic nepodnikal, protože se mu zdálo, jako by se Lloydovi dařilo o něco lépe.

Rychle informoval strážné, kteří stáli venku na chodbě. Přivolali lékaře. Perry Rhodan mu vysvětlil, v čem patrně spočívá Fellmerova nemoc, a lékařova diagnóza podezření potvrdila. Lloyd trpěl gamahorečkou. Dostal dvě injekce a uložili ho do postele. Doktor jim kladl na srdce, aby ho hned zavolali, kdyby se pacientův stav nějak změnil. Pak zajatci

opět osaměli. Lloydova nemoc je trápila. Dokud byl nemocen, nemohli nic podniknout. Kromě toho v něm ztratili důležitou zbraň: Fellmer byl telepat a uměl číst myšlenky.

„Přes to přese všechno,“ promluvil nakonec Atlan, „musíme něco podniknout. Ekhonidan nás pravděpodobně odveze na Arkon, o tom nikdo nepochybujeme. A Regent se už umí postarat, aby mu žádný zajatec neutekl. Pokud se chceme zachránit, musíme s tím něco udělat hned teď a tady.“

Tisíce světelných let odtud, téměř přesně v geometrickém centru hvězdokupy M13, byl Regent Arkonu právě zaměstnán výsledky výsledků Pozemšťanů, zajatých na prchajících nákladních lodích. Přestože použil nejmodernější metody, výsledky výsledků byly mizivé. Jediné, co s jistotou zvěděl, bylo, že se u zničené planety nejednalo o Zemi, nýbrž o jednu z jejích předsunutých základen. Potvrdilo se tak jeho podezření, které vyplynulo ze záběrů povrchu planety Gray Beast. Tak totiž žádné centrum civilizace nemohlo vypadat.

Proto byli zajatci dotazováni na vzdálenost Země od základny na Gray Beastu. Zprvu nechťeli vypovídat, ale pod vlivem bolesti pak prozrazovali každý něco jiného - od deseti do čtyřiceti tisíc světelných let. Počítačový Regent s překvapením zjistil, že muži ze základny o pozici Země patrně nic nevěděli.

A o směru, ve kterém by měla ležet, věděli snad ještě méně. Žádný z nich se podle všeho nevyznal v galaktonavigaci. Poslední otázky směřovaly k popisu sluneční soustavy, kde se Země nacházela. Regent věřil, že pokud má tato soustava nějaký specifický znak, mohl by ji najít podle něj.

Ale i v tom se odpovědi dotazovaných lišily. Zajatci mu nedokázali říct ani to, kterou planetou soustavy Země je. Někdo říkal třetí, jiný že čtvrtou nebo šestou...

Takže výsledky Regenta zklamaly.

Ale měl v rukou ještě jeden, poslední trumf. Zajal Perryho Rhodana. Perry Rhodan byl právě dopravován na Arkon. Tento fakt naplňoval počítačového Regenta přesvědčením, že se stal pánem situace.

Ekhonidan měl očividně v úmyslu urazit trasu na Arkon prostřednictvím několika transic. Zajatcům bylo jasné, že pokud budou chtít něco podniknout, pak pouze v přestávkách mezi transicemi. Jakmile by loď absolvovala poslední hyperskok, jejich situace byla bezvýchodná.

Podle délky a síly transimního šoku Rhodan odhadoval hyperskoky na pět až sedm světelných let. Protože vzdálenost mezi Arkonem a Gray Beastem dosahovala sedmatřiceti světelných let, dalo se spočítat, že je čeká pět až osm transic. A mezi dvěma takovými transicemi muselo ležet asi čtyřicet minut na přípravu. V jedné z těchto čtyřicetiminutových přestávek tedy muselo dojít k akci...

Zachan proklínal službu u kosmických letů obecně a nudnou službu na KEENIALU zvlášť. Zachan byl jedním ze tří strážných, kteří museli hlídat čtyři zajaté Pozemšťany. Také si jako jediný lámal hlavu, proč se Pozemšťané tak velmi podobají Arkonidanům. Pochodoval po chodbě sem a tam. Přes rameno nesl paralyzátor s dlouhou hlavní i když mu připadalo absurdní, že by se Pozemšťané pokusili o útěk... Jednou míjel dveře kajuty a všiml si, že jsou pootevřené a že někdo škvírou prostrkává fólii.

Rychle ji vzal do ruky a ještě zaslechl, jak mu někdo šeptem říká: „Dělej! Nenech ostatní čekat!“ Pak se dveře znovu zavřely. Zachanovi druzi zbystřili. Všimli si, že se něco děje. Zachan zvedl ruku s fólií a četl vzkaz: „Mám důležitou zprávu pro velitele. Musím s ním mluvit mezi čtyřma očima. Pozemšťané si toho nesmějí všimnout. Talan-Nuur.“

Druhý strážný nahlédl Zachanovi přes rameno. „Okamžitě podej hlášení! Vypadá to důležitě.“

Zachan však nebyl tak důvěřivý. Tohle mohl být nějaký trik. Ukázal Olthaurovi - druhému strážnému - lístek. Olthaur jej nedůvěřivě studoval.

„No, asi přece jen podám hlášení,“ řekl Zachan. „To bude nejlepší,“ souhlasil s ním Olthaur.

O pár metrů dál stál interkom. Zatímco se Olthaur vrátil do křesla, Zachan se spojil s kapitánem lodi. Tlumil přitom hlas, aby v kajutách zajatců nebyl slyšet. Kapitán Chollar si pozorně vyslechl, co mu strážný chce, a pak mu oznámil, že pro Talana-Nuura posílá důstojníka.

Zachan byl spokojen.

Důstojník dorazil po několika minutách. Byl to velmi mladý muž, mladší než Zachan, a neměl u sebe zbraně.

„Vyved'te Talana-Nuura!“ rozkázal. „Musí se mnou do velínu. Budete mne doprovázet. Nejsem ozbrojen.“

Jak neopatrně, pomyslel si Zachan, ale pak otevřel jedny ze dveří k zajatcům a křikl: „Velitel si přejí mluvit s Talan-Nuurem!“

Žádný z cizinců v té chvíli nebyl v přední místnosti. Na Zachanovo zvolání se všichni až na nemocného objevili ve spojovacích dveřích. Zachan zopakoval výzvu. Přitom si zajatce prohlížel, ale neobjevil žádnou závadu. Nabyt přesvědčení, že Talan-Nuur má pro velitele něco opravdu důležitého.

Důstojník mezitím upozornil zbývající dva strážné, aby byli během Zachanovy nepřítomnosti mimořádně ostražití, že se Zachan brzy vrátí. Pak se vydali na cestu k velínu. Důstojník šel napřed, Talan-Nuur se držel uprostřed a Zachan kráčet poslední.

Kajuty zajatců byly umístěny ve vedlejší chodbě, která vyústovala na hlavní chodbu, po níž probíhalo několik dopravních pásů. Už stáli na konci chodbičky, když se to stalo. Přihodilo se to tak rychle, že Zachan ani nepochopil, co se děje.

Důstojník zmizel za rohem. Talan-Nuur ho následoval. Zachan přidal do kroku, ale sotva chtěl zabočit, vzadu se z chodby ozval hluk. Zachan se zastavil a udiveně se ohlédl. Dveře kajut zajatců se otevíraly. Největší z nich tam stál a divoce gestikuloval. Olthaur s druhým strážným se před něj postavili a mířili mu na prsa. Pozemšťanovi však nijak nevadili.

Zachan netušil, co se děje. Vzpomněl si, že jeho úkolem bylo dovést zajatce do velínu, a ne dávat pozor na Olthaura a kolegu. Proto se otočil a chtěl pokračovat v cestě. To byla chvíle, na kterou Atlan čekal. Mladý důstojník před ním vstoupil na pojízdný pás. Strážný za ním se otočil, protože Rhodan začal podle dohody rámusit.

V té chvíli Atlan zmátl tlačítko nouzového východu, u kterého právě stál, a vklouzl dovnitř. Když otevíral šachtu nouzového východu, trochu to zasyčelo a mladý důstojník se ohlédl. Spatřil Atlana, jak leze do šachty. Na vteřinu podlehl úleku - a to Atlanovi stačilo, aby proklouzl dovnitř a zavřel za sebou.

Nouzový východ sloužil hlavně jako vzduchotechnika. Kolem Atlana se všude svítilo. Viděl hladké zvukotěsné stěny širokých trub. Atlan se nejdříve ze všeho posadil. Už to bylo více než deset tisíc let, kdy se naposledy pohyboval touto nepohodlnou cestou... Vzpomínal na svého starého učitele Tartse, který ho tenkrát, když zanikala Atlantida, vysvobodil z TOSOMY právě šachtou vzduchotechniky...

Jenom na vteřinu si zavzpomínal, a pak udeřil sevřenou pěstí do červeného tlačítka ve stěně šachty. Zepředu a zezadu se ozval hluk, jak výkonné stroje začaly odsávat vzduch. V této chvíli se nikdo nedostane dovnitř. Jakmile byl někdo uvnitř, celé zařízení se zablokovalo.

Atlanovi vstávaly vlasy na hlavě. Začínal odolávat síle vzduchu, hnaného potrubím. Otevřel nejbližší poklop, který ho spojoval s dalšími pěti šachtami, ale hlavně s prostorem, od kterého si sliboval nejméně - se zásobárnou nouzového vybavení. Otevřel poklop a nahlédl dovnitř.

Prostor byl jasně osvětlen a bez strážných. Ale na stěnách viselo nejméně dvanáct skafandrů a dalšího vybavení.

Atlan si jeden rychle oblékl. Kryt se za ním automaticky zavřel. Pak odemkl vnější kryt a uvolnil si tak dveře do vesmíru. Dokud bude vnější vstup otevřený, nikdo z lodi se k němu nedostane. Takže byl v relativním bezpečí a mohl se věnovat svému záměru.

Zkontroloval zářový agregát, vzal si plastické lano, jehož délku odhadoval na tři sta metrů, a zahákl si je k pasu. Druhý konec umístil na vyhrazeném místě ve vstupu lodi.

Pak vystoupil. Pomocí transportního agregátu pomalu klouzal těsně podél vnějšího pláště lodi...

Ječení poplašných sirén zaplnilo chodby a místnosti lodi. Perry Rhodan přestal anglicky spílat svým dvěma strážným a Olthaur se svým druhem se na sebe zaskočeně zadívali.

Rhodan se snažil skrýt pocity triumfu. Atlanův útek se podařil. Pokud všechno půjde tak, jak si to vymysleli...

Sirény utichly. Ticho působilo přímo strašidelně. Olthaur se plaše podíval na zajatce, pak přešel k interkomu a podal hlášení. Posléze se otočil a oznamoval: „Zajatci do velínu! Všichni tři!“ Kdyby tušil, jak si Rhodan v duchu oddechl, pojal by nedůvěru. Proto Rhodan raději formálně zaproteštoval: „Nemocný nemůže!“

Olthaur vypadal rozzlobeně. „Ale může! Rychle, a už žádné námitky!“ Perry Rhodan zmizel v kajutě a mrkl na Bullyho. Ten vážně přikývl.

Fellmer Lloyd se mezitím probral k vědomí. Už se mu vedlo lépe, léky zapůsobily. Trval na tom, že do velínu půjde po svých, ale Rhodan s Bullym nedbali jeho protestů, vzali ho mezi sebe a vyvlekli ho ven.

Oba strážní tam stáli pozorně a připraveni ke střelbě.

„Tam!“ vysvětloval energicky Olthaur a ukázal hlavní zbraně na chodbu.

Atlan znal tento typ lodi jako své boty. Stejnému typu velel před tisíci lety, když zakládal arkonidskou kolonii na Larse. Věděl tudíž i to, že na vnějším plášti lodi jsou uloženy mechanismy, pomocí kterých bylo možné manipulovat s průměry plazmových trysek lodi. Byly tam pro případ, že by se nedaly ovládat z velínu. Připomínalo to stará auta Pozemšťanů, která měla elektrický startér, a kromě toho také ještě kliku, kdyby startér nezabral.

Zatáhl za lano. Potřeboval jej zhruba polovinu. Polovinu lana, zářový agregát a antigrav. Ovladače trysek totiž nebyly spojeny a absorbérem přetížení. Jakmile změní průměry trysek, KEENIAL se začne chovat jako splašené hříbě.

Chollar zuřil, ale neměl čas si na zajatcích pořádně zchladit žáhu. Perry Rhodan cítil neklid, který vládl velínem. Jeden ze zajatců se ztratil. Opustil loď a nyní se pohyboval neznámo kde ve vesmíru.

Proč? A nač? Chollar vyslal své muže ven. Hlavní vstupy do KEENIALU byly přísně střeženy. Zajatec se možná pokusí vrátit zpět právě tudy.

Polovina posádky se chystala k výstupu z lodi. Chollar si neuměl představit, jakou škodu by mohl jediný muž jeho velké lodi způsobit, ale musel počítat se vším.

Tři zajatci stáli v koutě pod dohledem stráží.

Perry Rhodan si mezitím spočítal členy posádky velínu. S oběma strážnými jich tu bylo sedmnáct. To byla nepříjemně velká převaha. Ale teprve se ukáže, jestli to bude stačit.

Perry Rhodan opatrně zvedl ruku. Olthauerem to trhlo. Ohnul ukazováček přes spoušť. Ale Rhodan se přátelsky usmál a ukázal na hodiny. Chtěl vědět, kolik je hodin.

Osmnáct třicet. V Terranii právě začínal večer. Ale to nebylo to nejdůležitější. Nejdůležitější bylo, že v osmnáct padesát pět Atlan zahájí akci.

Atlan pohlédl na hodinky. Ještě čtyři vteřiny. Páčku malého regulačního zařízení držel v pravé ruce. Pokusil se s ní o milimetr pohnout - páčka poslechla.

Nebude složité jedním rázem změnit průměry tří největších trysek a snížit tak letovou kapacitu lodi o celých čtyřicet procent. Zvedl hlavu a zadíval se k velkému nákladnímu vstupu. Byl zavřený. Dosud je nenapadlo, aby uprchlíka hledali: na plášti lodi. Ještě dvacet vteřin.

Hotovo! Nejdříve zaškubnutí, které vehnalo žaludek až do krku, pak praskavý rachot, vyvolaný asymetrickou zatáčkou, do které byla loď vehnána vinou nepravdělně pracujících trysek.

Pro Chollarovy muže to přišlo zcela nečekaně, kácelo je to, pohazovalo to s nimi jako s míčky. Udírali se do hlav a končetin a bezmocně se snažili něčeho chytit.

I pro Pozemšťany, kteří to vlastně čekali, to bylo poměrně zlé. Náhlý nápor strhl Fellmera Lloyda k zemi, až ztratil vědomí. Perry Rhodan a Reginald Bull skočili rovnou do vřavy a pustili se do díla.

KEENIAL letěla pořád ještě v podivné, nepravdělné smyčce, když Perry Rhodan ukořistil první zbraň, paralyzátor. Ihned namířil na polehávající členy posádky a pokropil je paralyzujícími paprsky. Připadalo mu až směšně prosté, jak se jim podařilo vyklouznout z oprátky.

Vzadu ve velínu se činil Reginald Bull. V každé ruce držel jeden paralyzátor a kosil omámené muže, aniž by tušili, co se to vlastně stalo. Ani ne za pět minut byli Rhodan a Bull jedinými pány velínu KEENIALU. Posbírali zbraně a uzavřeli vstupy. Velín se proměnil v pevnost.

Pak Rhodan přešel k pilotnímu pultu a vypnul pohony. V mžiku se let uklidnil a srovnal. Pro Atlana bylo zhasnutí paprsků v pohonných tryskách znamením, že útok se podařil.

Na lodi zavládlo ticho. Důstojníci se spojovali s velínem a Perry Rhodan jim vysvětloval, co se stalo. Nijak se netajil tím, že posádku velínu zajal a že ji považuje za rukojmí. Varování mělo úspěch. Zbytek posádky nechal Pozemšťany na pokoji.

Atlan se vrátil na loď. Perry Rhodan mu stiskl ruku a neřekl ani slovo. Na slova nebyl čas, ale všichni dobře věděli, jak velkou zásluhu na jejich záchraně Atlan má.

Perry Rhodan se pak pustil do práce a vypočítával souřadnice hyperskoku, který by jejich loď dostal až do sektoru, kontrolovaného flotilou Pozemšťanů.

Ale ekhonidské počítače byly vybavené trochu jinak, než byl zvyklý. Jejich naprogramování mu zabralo hodně času a ztrácel přitom trpělivost. Znervózněl, protože čím déle plul KEENIAL volně vesmírem, tím lepší nápady mohli dostat Ekhonidané, kteří čekali na chodbách lodi.

S jedním krokem Rhodan počítal od začátku. Byl jednoduchý, a hlavně nikoho nedostal do ohrožení života. Kdyby je napadlo přerušit dodávku energie pro velín, zhasly by všechny přístroje, monitory a světla, a fungovala by jenom nouzová vysílačka, jinak nic. Divil se, že na to Ekhonidané dosud nepřišli. Pak padl zpátky do křesla a otřel si pot z čela. Bully přistoupil za něj. „Makačka, co?“ Rhodan mlčky přikývl.

V té chvíli zhaslo světlo. Velín se ponořil do hluboké temnoty. Utichlo i bzučení klimatizace.

Perry Rhodan vstal. „Všechno v pořádku, Atlane?“

Odněkud zezadu se ozvalo: „Zatím ještě ano. Ale až se zajatci proberou, nebudu je vidět!“

To byl nový aspekt, se kterým Rhodan dosud nepočítal. Museli ztuhlá těla omráčených členů posádky velínu odnést do jednoho kouta, aby byla aspoň pod nějakou kontrolou. Když to Rhodan s Bullym udělali, Rhodan poznamenal: „Měj se na pozoru, admirále! A nestřílejte na Lloyda, až se probere. Leží na opačné straně!“

Pak se vrátil do pilotního křesla: Nahmatal ovládací panel nouzové vysílačky a zatáhl za páčku. Rozsvítilo se mu pět kontrollek. Přemýšlel, jakou zprávu má odvysílat. Její text nesměl Arkonidany vyplašit, ale zároveň musel flotile Pozemšťanů vysvětlit, že jsou v nouzi.

Po krátkém váhání se Rhodan rozhodl pro následující text: LAMIRA XII VOLÁ YNLISS. POZICE GOŠUN.

Text byl napsán v arkonidštině. Jenom jméno Gošun se nedalo přeložit.

Rhodan doufal, že si Arkonidané budou myslet, že Gošun je jen nějaká planeta a ne jezero, u kterého vyrostlo hlavní město Země Terranie.

Vzal do ruky mikrofon a třikrát za sebou text odvysílal. Měl v úmyslu opakovat to každých deset minut, tak dlouho, dokud nedorazí pomoc.

Konstelace Země - Gray Beast -Arkon tvořila nepravidelný trojúhelník. Křížník KEENIAL se pohyboval od Gray Beastu po přeponě směrem k Arkonu. Znamenalo to, že se zatím příliš nevzdálil od Země.

Perry Rhodan počítal s tím, že pozemské lodě nebudou k nalezení KEENIALU potřebovat více než šest hodin, za předpokladu, že zachytí hned první nouzové volání.

Pět až šest hodin měly vydržet zásoby vzduchu v izolovaném velínu. A kdyby ani to nebylo nic platné, pořád ještě existovala možnost odvysílat skutečné, čitelné nouzové volání, na které by k nim přispěchaly lodě ze všech směrů.

Ovšem pak by to většinou byly lodě Arkonu. Museli čekat.

Náhle se na palubě lodi začaly dít věci! Ozývaly se výkřiky a zlověstné syčení zbraní. KEENIAL se zachvěl.

Tři Pozemšťané ve velínu byli okamžitě na nohou. Střelba a výkřiky, to mohlo znamenat jediné - že, na loď chce vstoupit někdo, koho Ekhonidané považují za nepřítele.

Nepřátelé Ekhonidanů - to mohli být jediné pozemšťané! Zvuky boje sílily. Bully přistoupil až ke dveřím a položil na ně ucho. „Měli bysme otevřít,“ navrhoval, „a vzít panáčky pod palbu i z druhé strany.“

Perry Rhodan odmítl. Bylo to příliš riskantní.

„Počkáme!“ rozhodl.

Zvuky boje sílily. Ale odpor ekhonidských obránců se očividně lámal. Zvuky se totiž blížily. Bylo slyšet i dusot nohou. A pak najednou ticho. Ubíhaly minuty. Perry Rhodan se podíval na ciferník hodinek. Boj o KEENIAL trval hodinu.

Pak někdo začal bušit na vstup do velínu.

„Neotvírat!“ vykřikl Rhodan. „Může to být léčka!“

Bušení utichlo. Perry Rhodan toho využil a začal na dveře klepat signály. Ale ten, kdo byl venku, neměl v úmyslu je opakovat. Po chvíli začal zase bušit hlava nehlava. Tentokrát to znělo docela nazlobeně. Byla to zvláštní situace. Nacházeli se na palubě nepřátelské lodi, čekali na záchranu, ale nevěděli, jestli přicházejí zachránci či nepřátelé.

V tom okamžiku zasténal z kouta telepat Fellmer Lloyd: „Otevřít! Proboha, okamžitě otevřete, nebo nás vyhodí do vzduchu!“

„Otevřete!“ přikázal Perry Rhodan. „Ale mějte zbraně připravené!“

Těžké kovové dveře zajely do stěny. Z chodby přišlo oslnivé světlo a zaplavilo obrovskou hranatou postavu, která naháněla neskutečnou hrůzu.

Obr stál na sloupovitých nohou.

Byl to Druuf.

Po prvních okamžicích údehu poznali, že je ozbrojen. Zároveň si všimli, že má kolem krku elektronického tlumočníka, pomocí kterého se mohl s cizinci dorozumět.

Jeho trojúhelníkovitá ústa se pohnula. Druufové se dorozumívali v oblasti ultrazvuku, takže bylo slyšet jen kovový hlas tlumočnicka: „Zaslechli jsme vaše volání. Uvědomili jsme si, že jste v nouzi, takže jsme vám chtěli pomoci. Naše loď je vám k dispozici.“

Z bláta do louže, pomyslel si Rhodan. Sotva se z jednoho zajetí vysvobodili, upadnou do dalšího. „Jsme vám velmi vděční,“ ujišťoval ho Rhodan. „Ale bohužel musíme vaši přátelskou nabídku odmítnout. Zanedlouho sem dorazí naše vlastní loď.“

Tlumočník potřeboval chvilku na překlad. Než se tak stalo, ve velínu se objevilo dalších pět Druufů.

„Nemyslím,“ poznamenal nezastřeně Druuf, „že by se našemu veliteli líbilo tvoje odmítnutí. Požadujeme po vás, abyste se od této chvíle pokládali za naše hosty.“

Aby ti po té lži neupadl jazyk, pomyslel si Rhodan, ale věděl, že nemají jinou možnost. Druufové byli v přesile. Proto zvedl ruku a řekl: „Souhlasím. Jdeme s vámi!“

Druuf počkal, až tlumočník přeloží jeho slova. Pak se obrátil a šel napřed.

Jejich loď byla jednou z válcovitých typů, které Druufové používali patrně ze zásady. K zajatcům se chovali zdvořile, ale chladně. Dostali k dispozici kajuty a na chodbě před nimi stály druufské stráže.

Loď, jejíž jméno se skládalo z nevyslovitelných hlásek, se okamžitě vydala na cestu. Perry Rhodan ani na chvíli nezapochyboval, že se Druufové budou chtít rychle vrátit do vlastního časoprostoru.

S mírným pobavením pozoroval, jak jsou jeho druzi sklíčení. Od chvíle, kdy přešli do zajetí, nikdo z nich nepromluvil. Rhodan však jejich stav nesdílel. Nedalo se říct, že by se jejich situace nějak rapidně zlepšila, ale u Druufů na tom byli přece jen pořád líp než na cestě k Arkonu.

Zůstávala jim jiskřička naděje.

Na konci této slepé uličky probleskovalo slabé světlo...